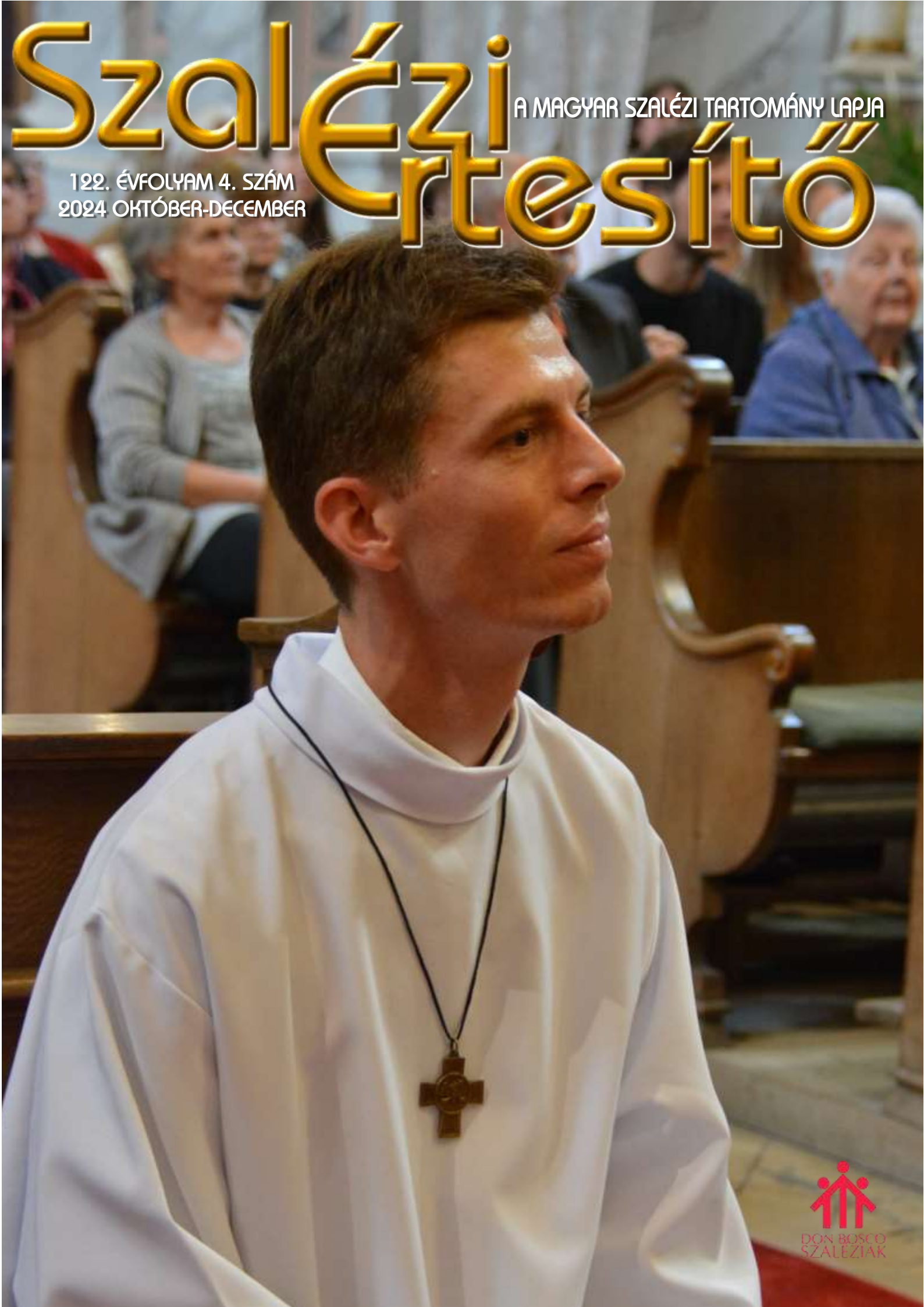

Szalézi értesítő

A MAGYAR SZALÉZI TARTOMÁNY LAPJA

122. ÉVFOLYAM 4. SZÁM
2024 OKTÓBER-DECEMBER

Lengyel Erzsébet SC

A Szalézi Család Napja Boldog Sándor István 110. születésnapján

Boldog Sándor István 110. születésnapján, 2024. október 26-án a Magyar Szalézi Család együtt ünnepelt Don Pascual Chávez Villanueva emeritus rendfőnök, Don Bosco 9. utóda jelenlétében. Ez a rendkívüli nap, amelyet nagyszerű szervezés és családi hangulat jellemzett, szalézi hivatásban megerősített és lelkieken gazdagított minden résztvevőt.

A nap szentmisével kezdődött az óbudai Segítő Szűz Mária kápolnában, amelynek főcelebránsa Pascual Chávez atya volt. Szentbeszédében rámutatott, hogy életünk egyesül Isten életével, a részei vagyunk, nélküle nem tudjuk felismerni, hogy mi a célunk, őáltala megtanulhatjuk azt, hogyan éljünk termékeny életet, mivel az életet nem lehet pénzért megvásárolni, az élet győzelme a szeretet által valósul meg. A szeretet megtanítja, hogyan kell élni itt és most.

A szentmise után a Don Bosco Közösségi Házban folytatódott az események. A Szalézi Család tagjai figyelmesen hallgatták Don Chávez gondolatait arról, miszerint a Bosco Szent János által alapított szerzetesi család egy apostoli lelkiségi mozgalom, amely folyamatos növekedésben van. Kifejtette, hogy Jézus számít ránk országának építésében. Ezek után bemutatta a Chartát, amelynek központi témája a Szalézi Család karizmatikus identitása, vagyis mindaz, ami része e nagy szerzetesi család küldetésének, a lelkiségének, a kapcsolatainak, a formációjának, nevelési és evangelizációs módszereinek. Kiemelte, hogy a legfontosabb feladat jelen pillanatban az, hogy ismerjük és számon tartjuk egymást, hogy közösen formálódjunk és ahol csak lehetséges, családként együtt dolgozzunk, különösen odafigyelve a hivatáspasztorációs feladatokra. Röviden érintette a 2025-ös szentév, illetve a szalézi strenna közös témáját is, ami a remény. Előadása végén arra biztatta a hallgatóságot, hogy kisebb csoportokban beszéljék meg a hallottakat, majd röviden megválaszolta a témával kapcsolatban feltett kérdéseket.

A kedélyes hangulatban elfogyasztott ebéd után a nemrég szalézi tulajdonba került újpesti Clarisseumba indultunk, hogy megemlékezzünk a 110 évvel ezelőtt született Boldog Sándor István vértanú testvéréről, aki itt töltötte szalézi életének legnagyobb részét. Ebből az alkalomból együtt imádkoztunk, énekeltünk, majd meghallgattuk Ábrahám Béla atya előadását a Clarisseum történetéről, Pascual Chávez atya gondolatait Boldog Sándor Istvánról és a szalézi szentségről, valamint Andrásfalvy János tartományfőnök atya rövid előadását az épület birtokbavételéről. Végül a házigazda, Márkus Zoltán atya bemutatta a Sándor István imaláncot, amit közösen el is imádkoztunk a Boldog Sándor István litániával együtt, majd meghívta a jelenlevőket egy kis frissítőre, harapnivalóra, miközben bejárhattuk a Clarisseum már használatba vett termeit és tágas udvarát.

„Ennél szebb születésnap ajándék nem létezik! Erről a pillanatról álmodtak egykor a nagy magyar szaléziak, és bár a földi életükben nem, az égben mégis kijárták ezt a kegyelmet is a zarándokúton lévő Magyar Szalézi Család számára!” – összegezi a nap lényegét egy bejegyzés a közösségi oldalon.

Kedves Olvasók, kedves Szalézi Család!

Olykor csodálkozni is alig van időnk, annyi minden történik körülöttünk. Fontos, hogy meg is becsüljük azt a rengeteg jót, ami nap mint nap körbevesz bennünket, és ezáltal is a remény emberei lehessünk. Nos, a mostani Szalézi Értesítőben az elején a volt rendfőnökünk, Don Pascual reményt adó lelki gyakorlatáról és a Szalézi Családdal való találkozásáról van szó. A remény, mint a jövő évi jubileum fő témája, megjelenik a már publikált 2025-ös strennánkban: „Horgonyozzunk le a reményben a fiatalokkal együtt”.

Jelenleg ügyvivő rendfőnökünk, Don Stefano nagyon mély gondolatokat osztott meg velünk a reményről. Idézi Don Bosco rózsasalugas álmát: „Töviséből és rózsából fonódik össze minden élet, mint Don Bosco híres álmában a rózsasalugasról”, de valójában a „remény az az erő, amely a tövis ellenére is előre hajt minket.” A remény végső soron a Mennyország reménye, de már itt a földön egy igazságosabb és testvériesebb társadalom is, amiért pedig konkrétan tudunk is tenni valamit. Annak a kimondhatatlanul szép országnak a fuvalatai közé tartozik itt a földön, amikor egy örökfogadalmat ünneplhetünk, amikor a Szalézi Családdal egy Úton találkozhatunk, amikor vidám ministránsok játszanak és imádkoznak Boldogunk körül Újpesten és a Clarisseumban, de ide tartoznak fiatalok és korábbról fogva fiatalok lelkes élménybeszámolói, és a Szalézi Pedagógia Konferencia is, ahol hitet, bizakodást erősítő gondolatokat és élményeket kaphatunk.

Kedves Olvasók! Fontos, hogy a nagy, 2025-ös jubileumi évre készülődve lás-

suk meg Ferenc pápánkkal együtt: a krisztusi remény valóban nem csal meg, és ezért érdemes Ővele együtt járni utunkat, és részt venni az Őáltala alapított Egyház közösségében.

Hamarosan itt a karácsony, Krisztus születésének ünnepe, amikor sok szép, szívemengető éneket szoktunk énekelni. Hadd idézzem Ferenc pápánk szavait: „Szeretteim, miközben az imának szentelt évvel készülünk a szentévre, emeljük szívünket Krisztushoz, hogy reménydalnokok legyünk ebben a kétségbeeséstől szenvedő civilizációban. Tetteinkkel, szavainkkal, mindennapi döntéseinkkel, a szépség és a kedvesség magjainak türelmes vetésével, bárhol legyünk is, a reményt akarjuk dalolni.”

Daloljuk a remény dalait, mert Krisztus megszületett egykor, de születik ma is a szívünkben, amikor meghívjuk Őt és engedjük tevékenykedni életünkben. Annál is inkább, mert Don Stefano legutóbbi üzenetében már Ferenc pápa Jézus szívéről szóló (Dilexit nos) c. levelét veszi alapul. „Minden egyesül a szívben, amely a szeretet székhelye lehet, annak minden spirituális összetevőjével együtt” – írja a Szentatya, és így folytatja: „Jézus élő és jelenlévő Szíve előtt a Lélek által megvilágosított elménk megérti Jézus szavait.”

Kedves Olvasók!

Mindenkinek kívánom, hogy töltsse be a szívét a köztünk megszülető Krisztus reménysége, és legyenek áldott és békés karácsonyi ünnepei, és kegyelmekben gazdag új éve!

P. Andrásfalvy János SDB,
tartományfőnök

MEGHÍVÓ TARTOMÁNYI DON BOSCO ÜNNEPRE

Minden idős és fiatal
Don Bosco-tisztelőt
szeretettel várunk
közös ünneplésre

**2025. február 1-én,
szombaton 10 órára**

**HELYSZÍN:
NYERGESÚJFALU**

Szent Mihály
Plébániatemplom
és a Zafféry Károly
Szalézi Középiskola.
Cím: 2536 Nyergesújfalu,
Kossuth Lajos utca 63.

Távolsági buszról
a „Gimnázium” megállónál
kell leszállni.

Gépkocsival parkolás
a plébánia parkolójában
ill. az iskolaudvarban.

**Bosco Szent János
Ifjúsági Nevelési és Oktatási Alapítvány**

19673752-1-41

OTP bankszámlaszám: 11784009 - 21401080

A Szalézi Értesítő következő száma márciusban jelenik meg.

Olyan nagy szív, mint a tenger homokja

Új idő adatott meg nekünk: Isten Szívétől az emberiség szívéig,

Don Bosco hatalmas szívének tükrében

Kedves Barátaim, kedves Olvasók! Ebben a decemberi számban először is a legjobbakat kívánom a közelgő új esztendőhöz. Új idő áll előttünk, amely azért adatott meg nekünk, hogy aktívan és „az élet újszerűségével” éljük meg. Magaménak érzem azt az ajándékot, amelyet a Szentatya az elmúlt napokban adott nekünk: a *Dilexit Nos* enciklikát Jézus Krisztus Szívének emberi és isteni szeretetéről.

Van egy ének, amit gyakran énekelünk mi, szaléziak: „Isten olyan nagy szívet adott neked, / mint a tenger homokja. / Isten neked adta a lelkét: / felszabadította a szeretetedet.”

XI. Piusz pápa, aki jól ismerte őt, azt mondta, hogy Don Boscónak volt egy „gyönyörű sajátossága”: „a lelkek nagy szerelmese” volt, és „a mi Urunk, Jézus Krisztus gondolatán, szívéen, vérén keresztül tekintett rájuk”. Végül is Kongregációnk címerében egy égő szív van.

Ferenc pápa így ír a bevezetőben: „A szív szimbólumát gyakran használják Jézus szeretetének kifejezésére. Egyesek azon tűnődnek, hogy vajon van-e még ennek ma is érvényes jelentése. De amikor kísértésbe esünk, hogy csak a felszínen navigáljunk, hogy rohanva éljünk anélkül, hogy végül is tudnánk, miért, hogy telhetetlen fogyasztóvá és egy olyan piac fogaskerekeinek rabszolgáivá váljunk, amely nem törődik létünk értelmével, akkor vissza kell szerezniünk a szív fontosságát.” (*Dilexit Nos* 2)

Milyen erőteljes pápánk útmutatása, amelyben új életmódot mutat nekünk, az új időben, ami következik, a jövő évben.

Később Ferenc pápa azt írja: „Minden emberi lény legbelsőbb középpontja nem a lélek magja, hanem az egész emberé a maga egyedi identitásában, amely lélekből és testből áll. Minden a szívben egyesül, amely a szeretet székhelye lehet, annak minden lelki, mentális, sőt fizikai összetevőjével együtt. Végző soron, ha a szeretet uralkodik benne, az ember teljes és fényes módon jut el identitásához,

mert minden ember mindenekelőtt a szeretetre lett teremtve, legmélyebb rostjaiban arra teremtett, hogy szeressen és szeretve legyen.” (*Dilexit Nos* 21)

Majd hozzátesszi: „Az élő és jelenlévő Jézus Szíve előtt a Lélek által megvilágosított elménk megérti Jézus szavait. Így akarataink mozgásba lendül, hogy gyakoroljuk őket. De ez megmaradhatna az öncélú moralizmus egyik formájának. Hallani és ízlelni az Urat és tisztelni Őt, a szív dolga. Csak a szív képes arra, hogy a többi képességünket és szenvedélyünket, és az egész személyünket az Úr iránti tiszteletteljes és szeretetteljes engedelmességbe állítsa. (*Dilexit Nos* 27)

Nem folytatom tovább, de remélem, hogy felkeltettem érdeklődésedet ez iránt a nagyszerű enciklika iránt és elolvassátok majd, mert nemcsak nagyszerű ajándék lehet ahhoz, hogy új módon éljük meg a nekünk adott időt – és ez már elegendő lenne – hanem mélységesen „szalézi” útmutatás is egyben.

Don Bosco mennyit írt és dolgozott éppen a Jézus Szentséges Szíve iránti áhítat terjesztésén, amely az az isteni szeretet, amely emberi valóságunkat kíséri.

Az Életrajzi Emlékek VIII. kötetében (243–244) a következőket találjuk Don Boscóra vonatkoztatva: „A Szent Szív iránti áhítat, amely a lelkében lángolt, minden művét átjárta, hatékonnyá tette beszédeit, prédikációit és szolgálatát, úgyhogy mindannyiunkat elvarázsolt és

meggyőzött (don Bonetti tanúságtétele). Úgy tűnt, hogy a Szent Szív természetfeletti segítséggel is közreműködött fáradtságos küldetésének teljesítésében.”

Ez a tanúvallomás Don Bosco Szent Szív iránti odaadásáról mennyire egybecseng a Don Bosco által a római pápa kérésére épített azonos nevű bazilikával.

Az épület mindannyiunkat emlékeztet Don Boscónak a Szent Szív iránti hatalmas odaadására. Ahogy a Szűzanya, úgy a Szent Szív iránt is Don Bosco áhítata az általa épített templomokban nyilvánul meg. Mert a Szent Szív iránti áhítat az Eucharisztia, az eucharisztikus imádat.

Don Bosco szíve az Eucharisztia állandó szeretetében csodálatos személyes hajtóerővé lehet számunkra az új esztendőben. Az ének is így folytatódik: „Te formáltad az embereket / egészséges és erős szívvel: / kiküldted őket a világba, hogy hirdessék / az öröm evangéliumát.”

Szeretném ezt a rövid új évi üzenetet azzal a képpel zárni, amelyet Ferenc pápa idéz az enciklika első oldalain, utalva nagymamája tanítására a farsangi édességek nevének jelentéséről: „Farsangkor, amikor gyerekek voltunk, a nagymamánk fánkot sütött nekünk, és nagyon vékony tésztát készített. Aztán beledobta az olajba, és az a tészta csak duzzadt és duzzadt... De amikor elkezdtek enni, belül üres volt. Ezt az édességet dialektusban úgy hívták, hogy »hazugság«. A nagymama magyarázta meg, hogy miért: »Ezek a fánkok hazudnak, ugyan nagyonak tűnnek, de belül nincs semmi igazi, semmi lényeges.«” (DN 7)

Legyen az új év mindannyiunk számára teli és tartalmas, amely abban valósul meg, hogy befogadjuk a közénk érkező Istent.

Az Ő eljövetele hozzon békét és igazságot, és amit kívülről látsz, az feleljen meg annak, ami belül van!

A legjobbakat kívánom mindenkinek!

Fordította. Szabó Judit

Felfedezni, dönteni, beleállni

Beszélgetés Sivadó Balázs örökfogadalmas szalézi szerzetessel

Már több éve egy közösségben lakunk Sivadó Balázssal, de ilyen témákról még nem volt időnk beszélgetni. Az életéről, az ő útjáról ritkán esett szó közöttünk. Már csak ezért is nagyon kíváncsian vártam ezt a beszélgetést.

Kérlek, röviden mutatkozz be: mi a háttered, honnan érkezel?

Pont erről beszélgettem édesanyámmal, hogy milyen szerencsésnek érzi ő is magát, hogy nagyon sok mindent az életben nem neki kellett megoldania, a nulláról kezdeni, hanem rengeteget a családtól kapott, értékrendet stb., amit felismert, hogy milyen jó, és akkor ezt tovább tudta vinni. Azért tartom ezt fontosnak, mert nagyon sok mindenért az életemben nem feltétlenül nekem kellett megküzdeni, hanem a családon keresztül kaptam meg. Egyrészt – ami nagyon fontos a hivatás szempontjából – a hitéletet. Nagyon jó, hogy a Jóisten szeretetét elsőnek a családban tudja megtapasztalni az ember, és nekem lehetőségem volt erre. Apukám görögkatolikus pap, anyukám zenetanár és mi nyolcan vagyunk testvérek. Jó volt megtapasztalni azt, amikor a család együtt imádkozik, ami manapság különösen nagy érték. Minden este közösen meggyújtottunk egy gyertyát, elcsendesedtünk és úgy imádkoztunk. Ezek olyan dolgok, amik nagyon meghatározóak a későbbiek során is. Másrészt az is tény, hogy nem esik messze az alma a fájától: tehát egyrészt hogy ez a papi hivatás eljutott hozzám, másrészt meg a zene anyukám révén – amit szaléziként is tudok kamatoztatni.

Milyen volt a gyerekkorod? Hogyan képzelte el a jövődet? Mit álmottál magadról?

A napokban gondoltam vissza arra, hogy mennyit változott a világ, amióta megszülettem. Egy olyan adatra bukkantam, hogy amikor megszülettem, akkor Európában még többen laktak, mint Afrikában, azóta pedig Afrika lakossága több mint kétszerese Európának, tehát ha csak azt nézzük, hogy mennyit változott a népesség, az is megdöbbentő. Meg a technika is! Ha visszagondolok a gyerekkoromra, vagy a diákéveimre, akkor még okostelefon nélkül telt az az időszak. Mai fejjel belegondolva, óriási változás, hogy most teljesen természetes, hogy napi szinten használjuk az okostelefont, azzal tájékozódunk, kommunikálunk, mindent azzal csinálunk, viszont az én gyerekkoromban még egy teljesen más világ volt. Nagyon szerettünk a családdal kirándulni, kimenni a természetbe, felfedezni dolgokat. Meghatározó volt, hogy a testvéreimmel sokat játszottunk együtt, indiános regényeken nőttünk fel. Egy gyermeki fantáziavilágban éltünk, nagyon kreatívak voltunk, szerettünk mindenfélét csinálni. Nem is nagyon foglalkoztam azzal, hogy milyen lesz a jövőm, mert egy boldog jelenben éltem, nem aggasztott, hogy fog alakulni az életem. Amikor kisgyerekként megkérdezték, hogy mi leszek, ha nagy leszek, akkor azt feleltem, hogy pap leszek, mint az apukám. Később pedig, amikor már kamaszodtam és változtam, akkor egyértelműen azt válaszoltam, hogy akár mi, csak az nem. ☺ Egy időben a pedagógus pálya is vonzott, szívesen lettem volna földrajz-, vagy történelemtanár, mert ezek érdekeltek. Aztán amikor fakultációt kellett választani, akkor a biológiát választottam. Lehet, hogy a természet szeretete vitt engem arra, hogy érdeklődjek az újabb szak-

irányok iránt, amelyek a fenntartható fejlődést célozzák meg, ezért az agrárszektoron belül egy ilyen szakirányt választottam. Nagy terveim voltak arról, hogy vállalkozó leszek, saját birtokkal, meg hasonlóknak... Ilyen álmaim is voltak. A zenét is nagyon szerettem, azzal is komolyan foglalkoztam, ugyanakkor még mielőtt szalézinak jelentkeztem volna, elég komolyan megfordult a fejemben olyan is, hogy mozgókép- és animáció készítő irányban indulok... Szóval, sokféle álmom volt.

Visszakanyarodva a zenéhez: tudom, hogy a családotokban nagy szerepet játszik a zene, többen is játszottatok a Don Bosco Ének- és Zenekarban, aminek Dauner János szalézi atya az alapítója. Milyen kötődéseket van a zenekarhoz?

Ennek nagyon egyszerű a története. Amikor anyukám még kicsi volt, akkor a belvárosba költöztek, az Egyetemi templom mellé, ahol a nagyszüleim most is laknak. Ott működött Dauner János atya. Pont karácsony tája volt, és gondolták, hogy elmen-

nek a Ferenciek terére misére, de késésben voltak és útközben látták, hogy a közeli templomban pont kezdődik a mise, hát bementek. Elég feltűnő volt, hogy egy sokgyerekes család érkezik. Az atya mondta nekik, hogy jöjjenek előre, ne hátul álljanak meg, mint egy kicsit megszeppent csapat. Nem nagyon akartak, de azán végül mégiscsak előre mentek – ez volt az első találkozásuk Dauner atyával. Ő pont azon gondolkodott, hogy egy kórust és zenekart szeretne alapítani, és amikor megtudta, hogy anyukám családjában mindenki zenél, egyből szólt nekik, így ők lettek a zenekar magja. Anyukám tehát gyerekként ott volt a Don Bosco Ének- és Zenekar alapításánál. Egyre inkább bővült a csapat, utána pedig, amikor már családot alapított az első generáció és születtek a gyerekek, akkor az ő gyerekeik is bekapcsolódtak. Anyukám családja számára a mai napig nagyon meghatározó, hogy a Don Bosco Ének- és Zenekarhoz tartoznak. Én kilencéves voltam, amikor Dauner János atya meghalt, azóta a nagybátyám viszi tovább a zenekart, és mind a mai napig Don Boscóhoz kötődnek.

Mondhatjuk akkor, hogy a találkozásod Dauner Janos atyával volt az első találkozásod a szaléziakkal?

Abszolút! Onnan is van ez a kötődés, hogy apukám is csatlakozott ehhez a csapathoz, amikor a Központi Szemináriumban tanult. Akkor a kispapok ide jártak át és ott ismerkedett meg anyukámmal, egy szalézi „szárnyai alatt”. Viszont amikor apukámat pappá szentelték, mi kiszakadtunk ebből a közezből, mert ahová a püspök éppen küldte, oda kellett menni, ezért mi a testvéreimmel már nem kapcsolódtunk olyan szorosan a zenekarhoz, viszont mindenképpen egy olyan köteléket jelentett számomra, ami valahol mélyen mégis elkísért az életem során.

Felnőttként mégis összehozott a Gondviselés a szaléziakkal. Hol volt az első találkozásod a renddel?

Az óbudai Péter Pál Iskola szervezett nyári táborokat Siófok-Sóstón, és mivel az iskola egyik alapítója, Kihrer Vilmos atya ismerte a családukat, megkérdezte anyukámat, hogy nincs-e kedvünk csatlakozni az iskola táborához. Ez is egy gondviselészerű dolog volt, hogy minket eleve a Péter Pál Iskolához osztottak be. És pont akkor, amikor elkezdtünk járni a táborba, akkor lett szalézi az iskola. Ott, abban a táborban találkoztam Ábrahám Béla atyával, és azt gondoltam: „Hú, itt egy atya, aki pingpongozik a gyerekekkel!...” – szóval vele is volt egy találkozás, Fülöp Tiborra is emlékszem, ő is ott volt. Szerettünk zárandoklatokra járni a családdal, így például Mátyás-Szentkúton Hartai Gábor atyával találkoztunk. Látta, hogy ott van egy család, hogy énekelünk a misén és egyből elkezdett beszélgetni velünk, és utána, amikor szalézinak jelentkeztem, visszaemlékezett erre a találkozásra.

Mi az, ami megértelte benned az elhatározást, hogy szalézi legyél? Mi volt az a pont, ami meghatározó volt abban, hogy azt mondd, hogy Don Bosco módján szeretnéd Jézust követni?

Ami meghatározó volt már általános iskolás koromban, hogy elkezdtem rajongani Don Boscóért. Otthon volt több Don Bosco életrajz is, ezeket elolvastam. Lukács Istvántól is megvolt, Teresio Boscótól is, így közel tudtam kerülni ezek révén Don Boscóhoz. Emlékszem, hogy amikor gyerekként Lukács István könyvét olvastam, akkor a végén elsírtam magam, hogy milyen szép! Kisiskolás koromban Don Bosco volt a példaképem, már akkor valami elindult bennem. Néha előjöttek a gon-

dolatok, hogy lehet, hogy ez az én hivatásom. Igyekeztem napi szinten templomba járni, apukámat kísértem állandóan a szentmisékre, aktívan gyakoroltam a hitemet. Valahogy azt éreztem, hogy milyen jó a Jóisten jelenlétében élni. Hosszabb folyamat volt, amíg érlelődött bennem az egész. Nagyon érdekes, hogy a szalézi esti imát minden nap mondtam. A sóstói táborban kiosztottak lapokat, amelyeken szalézi imák voltak, és utána a mindennapi esti imám része lett. A későbbiekben is foglalkoztatott a gondolat, hogy mi lenne, ha ez lenne az én utam?

Emlékszem, hogy gimnazista voltam, és a hegedűtanárom, aki felnőttként tért meg, egyszer csak nekem szegezte a kérdést, hogy gondolkodtam-e azon, hogy pap legyek? Azt válaszoltam, hogy nálunk, görögkatolikusoknál nincs olyan nagy paphiány. „Egy jó papra mindig szükség van” – ez volt a válasza a hegedűtanáromnak. Akkor neki elmondtam, hogy azon nem gondolkodtam annyit, hogy pap legyek, de a szalézi hivatáson elgondolkodtam. A szüleimnek, a családomnak nem mondtam ezt el, úgyhogy nekik óriási meglepetés volt. Az érettségikor sem éreztem azt, hogy elég érett lennék ahhoz, hogy egy ilyen döntést meghozzak és elinduljak ezen az úton. Inkább választottam egy civil szakmát: elkezdtem tanulni környezetgazdálkodás-ágrázmérnök szakon, zenével is foglalkoztam, a műegyetemi katolikus közösségbe jártam, ott is aktív voltam – sok mindenrel foglalkoztam, de állandóan visszatért az a gondolat, hogy mi van, ha a Jóisten engem másra hív és én nem válaszolok erre a hívásra. Végül mégis igent mondtam rá...

Az is érdekes, hogy pont amikor mondtam a Jóistennek, hogy OK, akkor felveszem a kapcsolatot a szaléziakkal, akkor tudtam meg, hogy Ferenc pápa a megszentelt élet évét hirdette meg és Don Bosco születésének a bicentenáriuma volt. Így kaptam egy lelki löketet.

Tehát akkor ez 2015-ben volt?

2015-ben nyári táborban voltam Dédestapolcsányban a műegyetemi katolikus közösséggel. Vitális Gábor atya volt a meghívott atya, aki nekünk a vasárnapi misét bemutatta, és tudtam, hogy ő a szaléziaknál a hivatásokért felelős megbízott, de akkor még nem mertem kapcsolatba lépni vele, csak később írtam neki, hogy ez a gondolat foglalkoztat engem. De ez is egy megerősítés volt számomra, hogy elmegyünk az ország egy pontjára, akár hová, és pont egy szalézi atyát hívnak meg, aki a hivatásokért felelős. Utána ősszel Óbudán találkoztam vele, beszélgettünk és attól kezdve bekapcsolódtam az óbudai programokba, de közben még egyetemre jártam.

Ezek után beléptél a szalézi rendbe?

Nem, akkor ez hivatalosan még nem volt jelöltség, csak ismerkedés. Óbudára jártam, ott az anyaotthonos gyerekeknek segítettünk. Akkor volt három tirocinista, akik egyre jobban bevon- tak engem a dolgokba. Gyönyörű nyár volt 2016-ban, a nyári oratórium nekem egy óriási élmény volt! Életemben először voltam akkor egy ilyen programon. Azon a nyáron volt az Ifjúsági Világtalálkozó Krakkóban, ahová már a szaléziakkal mentem, szóval az a nyár valóban nagyon nagy lendületet adott nekem. És utána, 2016 őszén kezdtem meg hivatalosan a jelöltséget Stégner Tamással, aki akkor frissen csatlakozott.

Hogyan teltek az első évek a szaléziaknál? Mit tanultál, hol laktál?

Mivel sem Tamás, sem én nem szalézi környezetből jöttünk,

jónak tartották, hogy minél jobban megismerjük a szalézi oratóriumokat, így a kezdeti időszakban nagyon sok oratóriumba kaptunk betekintést. Óbudán kezdtük, az olasz nyelvtanfolyammal együtt az oratóriumba csatlakoztunk be, majd még abban az évben az adventi-karácsonyi időszakban Szombathelyen voltunk, az is egy fantasztikus élmény volt, mi csináltuk a Mikulás műsort Tamással. Emlékezetes időszak volt! Utána két hónapot Kazincbarcikán töltöttem, már mint prenovícius, majd Olaszországban, Udinében. Ezután ismét visszajöttünk Barcikára két hónapra, majd Colle Don Bosco következett, utána pedig kezdődött hivatalosan a novíciátus Genzano di Romában. Szóval, nagyon sok helyen megfordultunk, sok mindent láttunk. Számomra mindig egy újabb, izgalmas kihívást jelentett egy új környezet. Jó volt látni, mennyire sok színe van ennek a világnak! Aztán a novíciátusban egy csendesebb év következett.

A novíciátus az egyik leggazdagabb év a formáció alatt. Mi az az egy dolog, amit kiemelnél a novíciátus évből, ami különösen megérintett?

Az első, ami eszembe jut, az a rózsafüzér imádkozása. Ezt nyilván mindenhol végeztük, de azt a fajta imamódot, hogy az egész közösség együtt, sétálva mondja, ez nekem nagyon közel hozta a rózsafüzér imádkozását. Azóta is nyilván nap mint nap imádkozzuk, de annak a szépségét, hogy összegyűlik a kis csapat, és akkor közösen, akár, mondjuk, a kerti tó körül, vagy a naplementében sétálunk és közösen imádkozunk, ez számomra egy nagyszerű tapasztalat volt.

A novíciátus után Rómában folytattad a tanulmányaidat. Onnan melyik élményt emelnéd ki?

A két év alatt a tanulmányok mellett nagyon sok élmény volt. Eleinte az, hogy a közösségi élet mellett rengeteget kellett utazni, hogy az egyetemre menjünk, ezért igyekeztünk útközben is kihasználni az időt, beszélgetni, megosztottunk dolgokat. Nagyon érdekes dolog volt az apostolkodás is, hogy hétfévente fiatalabb gyerekek között voltunk. Nagyon szerettem oda is járni az oratóriumba, és amikor a kapcsolatok egyre jobban érlelődtek, akkor hirtelen jött a Covid. Ez is egy nagyon emlékezetes időszak volt.

A római tanulmányok után Kazincbarcikára kerültél a tirocíniumba. Ott mi volt a feladatod?

A Szalézi Szent Ferenc Gimnázium volt a kijelölt területem, ahol több mint 600 diák és 50 tanár van. Az elején az jelentette a kihívást, hogy pont a Covid időszakban kellett elkezdenem, amikor mindenki maszkot viselt – hát így próbálj meg bemutatkozni, ismerkedni! ☺ A tanulók nagy részét haza küldték, csak az általános iskolások maradhattak az iskolában. Szóval, az eleje az nagyon nehéz volt ilyen szempontból. Másrészt az, hogy bennem volt a vágy, hogy jó lenne egy közösséget formálni akár az animátorok körében, de egyre szigorúbb korlátozásokkal találkoztunk, nem lehetett gyülekezni. Egy kihívás volt. Másrészt, a diákokkal úgy kellett tartani a kapcsolatot, hogy igazából még nem is ismertem őket. Akkor merült fel a gondolat, hogy a hittanórák egy része helyett hittan projekteket csináljunk, gyakorlatilag lelki napokat szervezzünk egy-egy osztálynak, ami nagyon jó volt, mert személyes kapcsolatba kerültünk sok diákkal. Nagyon sok olyan dologgal kerestek minket, ami az ő mindennapjaikat érintette. Nagy mélységet és nyitottságot tapasztaltam meg, ami nagyon megérintett engem.

A tirocínium alatt vált számodra nyilvánvalóvá, hogy a papi hivatás irányában folytatod tanulmányaidat vagy ezt már korábban is elhatároztad?

Amikor szalézinak jelentkeztem, azt mondtam, hogy nem a papság volt az, ami engem mozgatott, hanem maga a szalézi karizma volt, a szalézi lelkiség volt az, ami nagyon megragadott. Viszont azon nem gondolkodtam, hogy a papi vagy a testvéri irányba menjek. Eleinte az volt bennem, hogy a testvéri irányba, aztán a novíciátusban már, amikor el kellett dönteni, hogy hogy szeretnénk fogadalmat tenni, akkor már átbillett a mérleg a papi hivatás irányába. Szóval, ez egy hosszabb út volt, hogy felismerjem, hogy mire hív engem a Jóisten. Sokat beszélgettem a rendtársakkal is, akik sokat segítettek abban, hogy világosabban lássak és egyre jobban felismertem, a teológia alatt pedig még jobban, hogy ez az én utam. Sok bizonytalanság volt bennem ezen a téren, hogy melyik irány, de egyre világosabb lett, hogy a papság felé vezet.

Most itt ülünk Torinóban, az egyetememen, ahol tanulunk. Milyen Torinóban tanulni teológiát?

Én a teológia első évét Budapesten fejeztem be, a Sapientián. Mind a két intézménynek, a Sapientiának és a Crocettának is megvan a maga előnye. A Crocettának az a különlegessége, hogy szalézi szempontból nagyon-nagyon jó képzést, formációt kapunk. Az, hogy szaléziak tanítanak minket, együtt élünk a professzorokkal, hétfégen az apostolatusban együtt vagyunk, látom, hogy a fiatalokkal hogy vannak ezek a szaléziak, akik mellel tanárok... A szaléziságról alkotott fogalmam így sokkal tágabb, hogy látom, mennyire sokféle a szalézi hivatás, és nagyon jó tapasztalat az, hogy egy ilyen nemzetközi szalézi közösségben vagyunk, ami perspektívákat nyit. Másrészt, szalézi karizmatikus szempontból is jó, hogy itt vagyunk, egy olyan városban, ahol Don Bosco tevékenykedett, ami gyakorlatilag a szalézi rend bölcsője.

Mit üzennél azoknak a fiataloknak, akik éppen a hivatásukat keresik?

Ez egy érdekes téma, annyira érdekes, hogy a szakdolgozatomat is erről fogom írni. Amit a fiataloknak üzennék, az három lépés: az első lépés: felfedezni, a második lépés: dönteni, a harmadik: beleállni. Tehát az első az, hogy meg kell ismerni, anélkül nehéz dönteni. Én azt látom, hogy ahogy bekapcsolódtam, egyre jobban felismertem és láttam, hogy ez az én utam. A második az, hogy dönteni kell, azt sem lehet a végtelenségig halogatni. A döntés az abban segít, hogy ne folyjon szét az ember élete. Én nagyon sok mindennel foglalkoztam, de most azt érzem, hogy amit egy döntéssel kimondtam, akkor minden energiámat ebbe tudom befektetni, és nem ezer másba, most már ez lesz számomra a fontos. A „beleállni” pedig azt jelenti, hogy mivel most szalézi vagyok, örökfogadalmat tettem, ezért a mindennapjaimban is olyan pici döntéseket hozok meg, hogy ennek szellemében formálódjak: hogy nyitott legyen a szívem, hogy ahová küldenek, ott szolgáljak, ne a kényelem vezéreljen, hanem tényleg az, hogy olyanná formálódjak, ahogy a Jóisten megálmodott engem.

Inspiráló lelkigyakorlat a szalézi lelkiségről

A Magyar Szalézi Tartomány idén ősszel, október 20. és 25. között különleges lelkigyakorlatot szervezett. A „Don Boscónak lenni a mai fiatalokért” mottó jegyében zajló eseményen a résztvevők a szalézi lelkiség mélyebb megismerésére kaptak lehetőséget.

A lelkigyakorlatot nem más vezette, mint Don Bosco kilencedik utóda, Pascual Chávez atya, korábbi rendfőnök, aki különleges szívvel fordul a magyar tartomány felé.

Péliföldszentkereszten, békés környezetben a résztvevők egyedülálló lehetőséget kaptak a lelki megújulásra és elmélkedésre. A napi programot reggeli ima, Chávez atya inspiráló előadásai, valamint a szalézi atyák által celebrált szentmisék színesítették. A nagyra becsült lelkigyakorlat-vezető homíliái mély benyomást tettek a résztvevőkre.

Az előadások során számos fontos kérdés merült fel: Mi a szalézi karizma lényege? Hogyan tudjuk Isten szeretetét a mai fiatalokhoz eljuttatni? A válaszok keresése közben a résztvevők ráébredtek, hogy a szalézi szellemiség középpontjában az Isten iránti szeretet, a fiatalok szolgálata, a közösség és a folyamatos lelki fejlődés áll. Mindez az imán és Isten jelenlétének megtapasztalásán alapul.

Chávez atya kiemelte, hogy Isten szeretete a szalézi küldetés alapja. Olyan szeretetről beszélt, amely megelőz minket, és amelyre nekünk válaszolnunk kell. A modern világ kihívásai közepette, ahol a materializmus és az individualizmus uralkodik, különösen fontos az Istennel való személyes kapcsolat. A lelkigyakorlat résztvevői rájöttek, hogy Jézus Krisztus az egyetlen, aki valódi reményt, értel-

met és hiteles kapcsolatokat adhat az életünknek.

Don Bosco kilencéves kori álma továbbra is inspirálja a szaléziakat. Az álom középpontjában a fiatalok állnak, akiket szeretettel és türelemmel kell nevelni. Don Bosco példája azt mutatja, hogy a valódi vezető alázatos, szerető és mindig készen áll a szolgálatra. A lelkigyakorlat résztvevői elhatározták: ők is hitelesen fogják követni Don Bosco példáját, és életükkel tanúságot tesznek Isten szeretetéről.

Jézus, a Jó Pásztor, aki vezeti, gondozza és megkeresi az elveszett juhokat, mély felelősségérzetet és együttérzést tanúsít. Ez a bibliai kép visszatükröződik a szalézi nevelő szerepében. Don Bosco példáját követve a szalézi nevelők biztonságos és támogató közeget teremtenek a fiatalok számára, segítve őket személyes és szellemi fejlődésükben. Minden fiatalra egyediként tekintenek, és egyéni szükségleteikre szabják nevelési módszereiket.

A testvéri közösség Isten szeretetének válaszlépése. A közösség tagjai között mély, őszinte kapcsolatok alakulnak ki,

amelyek tükrözik a Szentháromság egységét. Ferenc pápa is hangsúlyozza a közösségi élet fontosságát. A közösségben az egyén értékes és elfogadott, így az összetartozás érzése erősödik, ami elengedhetetlen a szellemi érettséghez. A vezetőknek kiemelt szerepük van abban, hogy szeretetteljes és befogadó légkört teremtsenek, ahol mindenki szabadon fejlődhet.

Isten Igéjének hallgatása elengedhetetlen a közösség életében. Az Ige táplálja a lelket, reményt ad és segít közelebb kerülni Jézushoz. A közösségnek rendszeresen időt kell szánnia az Ige közös tanulmányozására és elmélkedésére, hogy hitük megerősödjön. Az Ige hallgatása segít a közösség tagjainak, hogy Krisztus tanítványai legyenek, és küldetésükben elkötelezettek maradjanak.

Az evangéliumi tanácsok (szegénység, tisztaság, engedelmisség) az életszentség elérésének eszközei. A II. Vatikáni Zsinat hangsúlyozta, hogy az életszentségre szóló meghívás minden keresztényt érint. Az evangéliumi tanácsok segítenek lemondani a földi javakról és az önző vágyakról, hogy teljes szívvel Istennek

Pascual Chávez atya a lelkigyakorlat résztvevőivel

szenteljük életünket. Az életszentség példamutatása inspiráló lehet a mai világban, amelyben gyakran a materializmus és az individualizmus uralkodik. Az embert a Lélek élteti. A mai világ kihívásai, mint a materializmus, a szekularizmus és az individualizmus, komolyan veszélyeztetik a vallásos életet. Karl Rahner jövődöleése szerint a jövő vallása misztikus egyénekből áll, vagy elenyészik. Chávez atya Szent Pál nyomán négy embertípust különböztet meg: a testi, a racionális, a világi és a lelki embert. A lelki ember Krisztus szellemével él, szeretettel cselekszik, és mindenben Istent keresi. Chávez atya szerint a vallásos életnek

vissza kell térnie gyökereihez: Krisztushoz. A szerzetesi élet újrafogalmazására szólít fel, hangsúlyozva, hogy a keresztyéneknek a Lélek gyümölcseit kell megtestesíteniük. A cél a világ átalakítása az evangélium szerint, hogy prófétai alternatívát kínáljunk a mai társadalomnak. A Szentlélek nélkül – ahogyan Athenagoras pátriárka fogalmaz – Isten távoli, az Egyház üres szervezet, és az evangélium elveszíti erejét.

Don Bosco álma a szalézi identitás lényegét mutatja be. A tíz gyémánt tíz erényt szimbolizál, amelyeket minden szalézinak meg kell őriznie. Az álom második része figyelmeztet a lehetséges eltévelyedésre, ha ezeket az értékeket

elhanyagoljuk. A harmadik jelenet pedig a reményt és az állandóságot hangsúlyozza.

A Magnificat Mária éneke mély reményt hordoz. Mária az elnyomottak reményének szimbóluma, aki Isten országának eljövetelét hirdeti. A Magnificat arra ösztönöz minket, hogy aktívan részt vegyünk a világ átalakításában.

Az idei lelkigyakorlat történelmi jelentőségű volt a Magyar Tartomány számára. Chávez atya jelenléte és útmutatása inspirációt adott a résztvevőknek, hogy elmélyítsék elkötelezettségüket a szalézi küldetés iránt.

Boldogunk, Sándor István nyomában B. Varga Judit

Családban

„Szalézi szentjeink családjának minden egyes tagja megtestesíti karizmánk egy specifikus jellemzőjét.” – fogalmazta meg a magyar Szalézi Családot Sándor István földi születésének 110. évfordulóján meglátogató Pascual Chávez atya még rendfőnöksége idején. Szintén ekkor látogatott el Boldogunk szülővárosába, Szolnokra a 2013. október 19-ei budapesti boldoggáavatás másnapján, hogy a Tisza-parti belvárosi nagytemplomban szentbeszédet mondjon. A szentmise után a város Ságvári Endre körútját Sándor István körútra nevezték át. A tíz nappal korábban nyílt, *A jókedv rendje – Szaléziak, Sándor István közössége* című kiállítást szintén megtekintette Szolnokon. Volt kiért és miért Magyarországra utaznia akkor és most is.

A mexikói születésű emeritus rendfőnök 1964-ben lépett be a szalézi rendbe és 1973-ban szentelték pappá. A salamancai egyetemen doktorált biblikus teológiából; 2002-től 2014-ig, két cikluson át vezette a szalézi rendet. Erre az időszakra esett Sándor István boldoggáavatási eljárásának lefolytatása és lezárulása is. Mostani látogatása, szalézi lelkületének, karizmájának sugárzása ismét nagy meg-

erősítést jelentett az ember földi célját illetően. A lényeglátó egyszerűsége, a mély hitéből és Don Bosco szeretetéből fakadó kifogyhatatlan lendülete, s imába mélyedő szerénysége a Clarisseumban,

Chávez atya Sándor István ereklyéjével

Sándor István ereklyéje előtt valóban egy atyát, egy barátot hozott el számunkra. Don Bosco kilencedik utódaként megértette velünk, hogy egy családdhoz tartozunk! A Szalézi Család nem egy szerzetesközösség – ahogy ő mondta –, hanem egy hatalmas mozgalom, amelynek tagjai szerzetesek és laikusok, intézmények és egyesületek, ígéretet tett munkatársak, animátorok, volt növendékek, önkéntes segítők, sok jóakarató ember, akik mind Don Bosco szívéből táplálkoznak és osztoznak a közös küldetésen: az evangelizálás és a fiatalok nevelése örömen.

Ennek a családnak, mint minden családnak, élő, eltávozott és üdvözült tagjai vannak. Utóbbiak között a szolnoki szakmunkás Sándor István, aki a szalézi karizma lényegre összpontosító (a fiatal lelkek megmentése) egyszerűségével, a mély hitéből és Don Bosco szeretetéből fakadó kifogyhatatlan hűségével, s imába mélyedt szerénységével a Szűzanya előtt most már ott vár minket a 9 szalézi szent és 117 szalézi boldog társaságában az örök hazában. Amíg földi zárandokutunkat járjuk, bízzuk magunkat nyugodtan rájuk: könyörögjenek értünk, mert egy család vagyunk!

Kérjük, vegye fel velünk a kapcsolatot a sandoristvan@szaleziak.hu e-mail címen, ha Sándor István közbenjárására bármilyen kérés vagy ima meghallgatásra talál! A szenttéavatási eljáráshoz fontos lehet!

Együtt a hivatásokért

A hivatáspasztorációs bizottság bemutatkozása

A Magyar Szalézi Tartomány híreit és eseményeit követőknek bizonyára feltűnt, hogy a hivatáspasztoráció élénkebb lett, több hivatástisztázó program kerül megrendezésre, amelyről itt, a Szalézi Értesítőben is beszámolunk. Ez annak köszönhető, hogy a tartományban már több éve működik a hivatáspasztorációs bizottság. A velük készített interjúból közelebbről megismerhetjük a bizottság tagjait, munkájukat, jövőbeni terveiket.

Kik a szalézi hivatáspasztoráció felelősei jelenleg? Vannak-e elkülönített feladatok?

Kovács Sándor SDB

A tartományban Andrásfalvy János tartományfőnök atya kezdeményezésére bizottságok álltak fel egy-egy stratégiai-
lag fontos terület animálására. Így már több éve működik a szalézi hivatáspasztorációs bizottság, amelynek jelenlegi tagjai Emmanuel Ilodigwe atya, Kirner Gábor testvér, Jani Áron testvér, Tóth Domonkos kispap és jómagam, akit a tartomány a bizottsági munka koordinálásával bízott meg. A szalézi hivatáspasztoráció felelősei azonban nemcsak ez a néhány személy, hanem valamennyi szalézi, gondolva itt a szerzeteseken túl a Szalézi Család többi tagjára is. A bizottsági munka nagyon összetett és szerteágazó, ezért szükség van a feladatok felosztására és hozzá társuló felelősség megosztására is.

Miből áll a munkátok?

Jani Áron SDB

Elsődleges feladatunk, hogy elkísérjük a fiatalokat hivatáskeresésükben és támogassuk őket az abban való elköteleződésükben. Ennek érdekében szervezünk különböző hivatástisztázó programokat, mint például az Úton a Szalézi Családdal, vagy a DOBOMA (Don Boscóval maradok). Fontos számunkra a ministránsokkal való foglalkozás is, aminek kiemelt eseménye a nyári ministránstábor, ami mellett többször is szervezünk találkozót a tanév folyamán. A programok mellett igyekszünk megjelenni a média különböző felületein. És végül, de nem utolsósorban annak érdekében, hogy tovább fejlődjünk, törekszünk tanulmányozni a témában megjelent könyveket, dokumentumokat, vagy éppen

más szalézi tartományok, vagy akár más szerzetesrendek jó gyakorlatait.

Melyek a prioritások?

Tóth Domonkos SDB

Prioritás a hivatásbarát kultúra megteremtése közösségeinkben. Azaz úgy tekinteni mindannyiunk, de kifejezetten a fiatalok életére, hogy a Jóistennek mindenkivel terve van, mindenkinek adott egy meghívást. Szeretnénk elkísérni a fiatalokat abban, hogy megtalálják családos, papi és szerzetesi hivatásukat! Prioritásnak tartjuk, hogy a szalézi szerzetesi hivatás iránt érdeklődők lehetőséget kapjanak a szalézi hivatás megismerésére, a motivációik elmélyítésére és azok átgondolására és hivatásuk megkülönböztetésére. Ennek érdekében, a konkrétumokban, prioritás a helyi szerzetesi közösségek segítése, hogy be tudjanak fogadni egy-egy érdeklődőt akár hosszabb-rövidebb időre a közösség mindennapjaiba, ahol a hivatását kereső fiatal meg tudja ízlelni a testvériség gazdagságát és a munka életet teremtő szépségét.

Milyen újításokat vezettetek be eddig?

Kirner Gábor SDB

Az elmúlt időszakban számos újítást vezetünk be, ezekből néhányat szeretnék kiemelni. A tartományi vezetés támogatásával nagyobb teret kapott a hivatáspasztorációs felelős munkája, aki rendszeres bizottsági találkozókat hív össze, hogy közösen tervezzük meg a következő lépéseket. Újdonságként a hivatáspasztorációs és ifjúságpasztorációs felelősök most már aktívan részt vesznek egymás munkájában, erősítve ezzel a közös célok megvalósítását. A Szalézi Családdal kialakított szorosabb együttműködés a hivatásgondozás terén új erőforrásként és lehetőségeként mutatkozik. A különféle hivatástisztázó programokkal átfogóan értelmezzük a hivatás kérdését segítve a családos élethivatásra való felkészülést, ugyanakkor nem veszítjük el a fókusz a szalézi szerzetesi hivatásról sem. Idén az óbudai egyetemisták kollégiuma is a hivatáspasztorációs felelős látókörébe került, hiszen ez az a korosztály, amely sürgetően keresi életének mélyebb kérdéseire a választ. Az elérhetőség növelése érdekében új weboldalt (hivatas.szaleziaik.hu) hoztunk létre, amelyet a közösségi médiás jelenlétünkkel is kiegészítünk,

emellett több televíziós beszélgető műsorban mutattuk be a szalézi hivatáspasztorációs tevékenységünket.

Mit terveztek a közeljövőben?

Emmanuel Ilodigwe SDB

A megkezdett utat szeretnénk folytatni. Jobban szeretnénk megszervezni és jelen lenni a szalézi hivatástisztázó programokon és más ifjúsági rendezvényeken is, ahol megoszthatjuk lelkeségünk mélységeit. Szeretnénk nagyobb figyelmet fordítani a fiatalok kérdéseire, azok megválaszolására és szeretnénk melléjük szegődni életük

útján. Nemcsak arra szeretnénk időt szánni, hogy meghallgassuk őket, hanem arra is, hogy imádkozzunk értük és velük. A hivatás a szalézi rend szívügye. Fontos, hogy minden szándékunkat egy átfogó terv fogja össze, ezért – a 13. Tartományi Káptalan határozata alapján – szeretnénk kidolgozni a tartomány hivatáspasztorációs tervét is. Szeretnénk vonzó módon bemutatni a szalézi hivatás szépségét a média eszközeivel és különféle marketing termékek létrehozásával. *A Szalézi Értesítőben ezentúl elindítjuk a hivatás rovatot*, ahol a programjaink beszámolóin túl érdekes és hasznos olvasnivalót találnak a fiatalok ebben a témában.

Hivatás

Gyöngy András

Úton a Szalézi Családdal Hivatáskereső hétvége

2024. október 4–6. között került megrendezésre immár ötödik alkalommal az Úton a Szalézi Családdal hivatáskereső hétvége Pélifyőldszentkereszten

Már a Nyugati pályaudvaron észrevettem távolról pár ismerős barát arcát, akikről még csak sejtettem, hogy Ők is Dorogon fognak leszállni, ahol Kovács Sándor atya várt minket, hogy aztán elszállítson bennünket Pélifyőldszentkeresztre, a szaléziak „főbázisára”. Igazi borongós, ködös őszi hétfőnek néztünk elébe, ami aztán másnap, szombaton egyből meg is változott, gyönyörű, napsugaras, kellemes őszi időre. Miután elfoglaltuk a szállásunkat, egy könnyed vacsora után beszélgetésbe kezdtünk a „Szalézi Ifi ház” nagytermében.

A lelkigyakorlat központi témája az „idő” volt. Hagyunk-e magunkra elég időt, hogy meghozzunk egy döntést? Hogy gyógyuljunk vagy gyarapodhasunk testben és lélekben a Jóistennel együtt? Hogy képesek vagyunk-e megtervezni, előre tervezni azokat a dolgainkat, amelyekkel talán elmaradtunk vagy megragadtunk valahol az életünkben?

Személyes impulzusaimat és tapasztalataimat tekintve mindent megadott ez a lelki hétvége, amire akkor momentán szükségem volt. Kiszakadni a munka és az iskola mindennapos terhe, illetve felelőssége alól, hogy el tudjak merengeni Istennel a természet közepén. Ez az, amire úgy gondolom, sokunknak szüksége lenne, csak nem feltétlenül tudjuk. Programok széles választéka és mélysége tette lehetővé azt, hogy bensőségesen el tudjon az ember gondolkodni az életén,

**A következő hivatáskereső hétvége időpontja 2025. április 4–6.
A hivatas.szaleziak.hu oldalon lesznek a részletes információk.**

és azon, „mire vagy mibe fekteti bele az idejét”. Ilyen program volt az első esti Taizé-i imaóra, a dicsőítő szentségimádás vagy éppen a csendes elmélkedés séta közben Pélifyőldszentkereszt közeli erdeiben. Sokan lebecsülik ezeknek a pillanatoknak az értékes erejét, pedig igazán csak ezek a momentumok azok, amelyek hegyeket képesek megmozdítani az emberekben és változást előidézni. A szalézi szerzetesek, atyák és a szalézi munkatársak barátságosak és figyelmesek voltak velünk, ahogy ez megtapasztalható más szalézi eseményeken is. Nagyon tapintatos és mély tanácsokkal láttak el mindahányunkat a fórum beszélgetés és kiscsoportos beszélgetések során. Mindig is úgy gondoltam, hogy az ilyen alkalmak tökéletes lehetőséget biztosítanak arra, hogy rájövünk, sokan evezünk ugyanabban a csónakban, és lehetséges, hogy mindenki más szemszögből látja ugyanazt a problémát, másféle megoldási

opciókkal. Több értékes tapasztalatot is nyertem ezalatt a hétvége alatt. De az, ami a leginkább beleégett mind az elmémbe és a szívembe, az az „Életút” elkészítése volt. Ez a feladat arról szólt, hogy mindenkinek le kellett vázaltszerűen rajzolni az életútját születésétől, a lelkigyakorlat napjáig, úgy, hogy a fontosabb állomásokat az életében kiemeli. Olyan egyszerű és pillanatok alatt megoldható feladat ez, és mégis számomra ennek volt az egyik legnagyobb mélysége. Hiszen mennyire ellentmondásos is ez? Könnyen megoldható, gyors, mégse csináljuk meg, mert „*nincs rá idő*”, miközben, ha látnánk, lehet, rájövünk, hogy az egyes életeseményeink, döntéseink miképpen voltak hatással az életünk további részére. Elgondolkodtató. Boldogan és lelkileg kipihenten indultam vissza Tiszafüredre, tudván, hogy egy nagyon értékes hétvégét tölthettem jó emberekkel együtt és Istennel.

Őszi ministránstalálkozó

Az őszi szünetben, október 29-én került megrendezésre a Szalézi Ministránstalálkozó Újpest-Megyeren és a Clarisseumban, amelyre közel 60 ministráns jelentkezett.

Az életben két igazán fontos pont van: amikor elindulunk és amikor megérkezünk. Zarándokok vagyunk tehát, életünk elindulások és megérkezések közötti szüntelen út. Mit jelent ez egy fiatal számára? Mit jelent ez egy ministráns számára? Menetelés lesz-e ez az út, csak csupán verejtékes szenvedés, a magunk erejéből küszködés, vagy örömteli zarándoklat, ahol az Út, az Igazság és az Élet maga szegődik mellénk, felkarolva gyarló emberségünket sokféle kegyelmével, de különösen a szentségek által?

Könnyű volna azt mondani, hogy: „Ez csak rajtad múlik!” Sőt, talán érzéketlen is, hiszen aki most sem tudja, merre tart az élete, ettől a kérdéstől talán csak még butábbnak, elesettebbnek érezné magát. Géza testvér, aki a hivatások sokféleségének egész tárházát tárta fel, nem ezt kérdezte, hanem Don Boscó-i pedagógiai tehetséggel azt: „Milyennek képzeled az életedet húsz év múlva?” Hmmm... Tényleg! Milyen leszek én húsz év múlva? Tehát merre tart az életem? Mi lesz ebből? Jó lesz ez így? Belátom egyáltalán a távlatot, amire meghív a Mennyei Atya, vagy pontosabban, a kis életem szűkösen hitt kereteiből merem meglátni a meghívás távlatait? Ilyen és ehhez hasonló kérdések sora mosta át a lelkeket a csoportbeszélgetések alatt, majd a lassan hagyománnyá váló pizzázás után kicsiben tanultuk meg azt, amit nagyban is jól kell csinálni: zarándoklatra indulunk. Az útra indulásnak mindig az áldás ad értelmet, így Savio atya áldása indított minket útra, elől a felvirágozott kereszt, és vonult a félésszáznál is több ministráns vissza az „ősi hazába”. A cél a Clarisseum és Boldog Sándor István vértanú testvérünk.

Egyedül az a jó abban, hogy még láthatjuk a Clarisseumot eltakaró és elválasztó fenyegető betonfalakat, hogy megidézi számunkra azt a világot, amiben Sándor Istvánnak kellett helytállnia, a magyar vértanúk sorában talán legnehezebb utat bejáró zarándokként. Az úton rózsafüzért imádkozva, elmélkedve, gyónással készülve érkezünk meg. Megérkezünk,

hogy elcsendesedjünk és belekapaszkodjunk abba, Aki egyedül képes felemelni minket és beteljesíteni töredékes életünket. A ministránsokkal és tömjénfüsttel csordultig telt templomban megélhettük, hogy nem „mi vesszük magunkhoz a szentostyát”, hanem „Krisztus vesz magához minket a szentségben”. Márkus Zoltán atya prédikációjából megismertük, hogyan is adta életét Sándor István a fiatalokért, hogyan járt előttünk jó példával.

Milyen jó volt találkozni egymással, Krisztussal, Krisztusban! A Magyar Szalézi Tartomány ministráns missziója nyomán, az egész ország majd minden pontjáról érkeztek a fiatalok: Szombathely, Csorvás, Kazincbarcika, Szendrő, Putnok, Alcsútdoboz, Tura, Vácsezentlászló, Dejtár, Dédestapolcsány, Gerendás, Komárom, Tokod, Százhalombatta, Biatorbágy, Békéscsaba, Újpest, Óbuda.

Így telt a 2024-es év őszi Szalézi Ministránstalálkozója, azzal a biztos végszóval, hogy a következő év május 3–4-én újra találkozunk, ezúttal Péli-földszentkereszt, ahol a búcsú ünnepi árnyékában már hangolódunk a 31. Szalézi Ministránstáborra is, amely ugyanitt lesz 2025 nyarán, július 14–19. között.

„Szavaid és tetteid bizonyítsák,
hogy a lelkek javát akarod.” Don Bosco

SZALIM KÖSZÖNTŐ

Kedves Fiatalok!

Mindannyiunknak szüksége van arra, hogy a fizikai kikapcsolódás mellett lelkileg is töltekezzünk, át-gondoljuk az elmúlt időszakot és kicsit előre tekintünk. Keresztényként fontos, hogy mindezt ne csak saját elképzeléseink, gondolataink szerint tegyük, hanem a Szentlélek megvilágosító és megerősítő indíttatásaival, Jézust követve, az Atya akaratára hagyatkozva.

Mi, szaléziak igazán kiváltságos helyzetben vagyunk, hiszen több olyan alkalmunk is van az év során, amikor befelé figyelhetünk. Ennek legkiemelkedőbb időszaka az évi lelkigyakorlatunk, amikor egy héten keresztül elcsendesedünk, igyekszünk kizárni a világ zaját és a feladatok nyomasztó terhét.

Az októberi lelkigyakorlatunkon az a megtiszteltetés ért minket, hogy Pascual Chávez atya, korábbi rendfőnök, Don Bosco kilencedik utódja osztotta meg velünk a gondolatait. Az egyik pont az animátorokról szólt – ezt szeretném megosztani veletek is.

Az animátor szó az „anima” (lélek) szóból ered. Egy animátornak az a küldetése, hogy azt tegye, amit a lélek tesz a testben. Egyfelől élteti, életet ad neki – addig élünk, amíg lélek van bennünk. Másfelől a lélek egyesíti a testet – gondoljunk csak arra, hogy a halál után a szövetek, a sejtek azonnal romlásnak indulnak, vagyis kezd szétbomlani az őket összetartó erő. Végül, a lélek teszi a testet személyléllyé, így leszünk különlegesekek, egyedié.

Legyünk animátorok vagy sem, a küldetésünk az, hogy éltessek, egyesítsük és tegyük családiassá, személyessé a környezetünket!

Szeretettel imádkozom értetek!

Jani Áron testvér

Animátor mindennapok

A Szalézi Csáládhoz tartozni hatalmas ajándék. Nem számít, ki vagy, miben tűnsz ki, vagy milyen a személyiséged. Biztos vagyok benne, hogy itt megtalálod a helyed.

Tizennégy éves voltam, amikor Kazincbarcikán megismerkedtem a szaléziak varázsával. Rögtön magával ragadott a gyerekek őszinte szeretete, a fiatalok közvetlensége és a szerzetesek elhivatottsága, hogy jó emberekkel neveljenek minket. Mindez olyan légkört teremt, ahol mindenki szabadon és őszintén élheti meg a hitét, a saját tempójában.

Nem volt kérdés számomra, hogy amíg tehetem, ennek a közösségnek a részese leszek. Itt igazán önmagam lehetek. Különleges érzés olyan emberekkel együtt segíteni, akik néhány éve még a táborozóim voltak, egy kicsit olyan, mintha mi „nevelnénk fel” őket.

Az évek során életre szóló barátságokat, felejthetetlen pillanatokat és rengeteg szeretetet kaptam, nem beszélve az olyan tapasztalatokról, ami a mindennapi életet megkönnyíti. A legnagyobb ajándék, hogy bármikor, bármilyen lelkiállapotban érkezem is, mindig feltöltődve távoztom.

Váradi Róbert, kazincbarcikai szalézi animátor

Mit tehetünk, hogyan el ne veszítsük értékeinket?

Úgy gondolom, hogy többen is találkoztunk már azzal a jelenettel, hogy boltban vagy játszótéren egy kisgyerek kétségbeesetten keresi a szüleit. Így történt ez velünk is a nyáron az egyik bevásárlóközpontban. Egy 4–5 év körüli kislány futott az egyik árusortól a másikig és sírva kiabált: „Anyu, anyu!” Egyesek körbenézve megálltak – gondolom, hogy azért, hátha tudnak segíteni –, de a kislány felé igyekvő, őt kereső anyát nem látva továbbhaladtak, a gyereket magára hagyva. Talán siettek? Talán nem akartak ezzel a dologgal foglalkozni? Talán ennyire érzéketlenek voltak? Az is lehet, hogy át sem gondolták azt, hogy mit élhet át ez a kislány, miközben közülük többen is a saját gyermekükkel/gyermkeikkel jöttek, körül is néztek, de senkit sem látva haladtak tovább. Az egyikük kislánya megkérdezte, hogy: „Anyu miért sír a kislány?” „Mert biztos rossz volt” – felelte az anyuka, és ők is mentek a dolgukra. Látva, hogy az anya nem kerül elő, odamentünk hozzá, próbáltuk megnyugtatni és megtudni azt, hogy hol vesztették el egymást. Ő csak sírt és két-három sorra is mutatott, hogy valahol ott. Noémivel – közben a nevét is megtudtuk – két sor közé, középre álltunk, hátha valahol felbukkan a kétségbeesetten kereső anya, de ennek semmi jelét sem láttuk. Megbeszéltük, hogy kimegyünk, bemondatjuk, hogy Noémi keresi az anyukáját és az információnál várja. Így gyorsan meg fogják egymást találni. A hangosbemondást háromszor is megismételték, de a legnagyobb döbbenetünkre csak 8–10 perc múlva jelent meg egy jól öltözött, a gyermekekre mosolygó, teli bevásárlókocsival nyugodtan felénk sétáló nő, akihez, meglátva őt, Noémi boldogan rohant. Az anya csak annyit mondott: na végre megvagy – és a gyermek kezét megfogva húzta is maga után. Mi csak döbbenten néztünk és szomorúan figyeltük a távolodókat. Természetesen nem vártunk köszönetet, de a megkönnyebbülés érzését, egy vígaszpuszit és a kislánynak egy ölelést, és az átmenetileg a gyermeknek biztonságot adó személyek felé legalább egy pillantást igen.

„Mi volt ez?” – kérdeztük egymástól. Most az egészet újra, a szeretetet tanítás-tanulás, a segítő magatartás, az együttérzés az értékrend megalapozásának, kialakításának folyamatát átgondolva bizony kevés a másik embert segítő reakciót láthattunk. Vajon mi motiválhatta az emberek többségének viselkedését? Talán olyan tapasztalatok, hogy jobb, ha nem folyok bele, mert kellemetlenségem is lehet. Az anya részéről egy rossz minta, a nemtörődomség? Ha a pedagógia oldaláról kívánjuk megközelíteni, akkor arra kell gondolnunk, hogy a reakcióink egy része az értékrendünkben gyökerezik. Visszatekintve a múltba – áttételesen – Don Bosco növendékei is ugyanazt élhették meg, mint az elveszett kislány. Hosszú ideig senki sem törődött velük, keresték a biztonságot.

Akár társasági beszélgetéseinkre, akár a Szalézi Értesítőben megjelent írásaimra gondolok, sokszor használtam én is, de a közbeszédben, riportokban is gyakran hallhatjuk az érték, értékrend fogalmát. Értjük, mit takar, de mint a hitünkben fakadó tudatos nevelés egyik célját, annak tartalmát, összetevőit is meg kell fogalmaznunk. Minden részterületének tartalmát kell adnunk, hogy ugyanarról beszéljünk és a gyermekekkel, fiatalokkal való kapcsolatainkban, tevékenységünkben minél eredményesebben tudjuk saját példaadó magatartásunkkal is értékrendjüket megalapozni, építeni.

Természetesen nem kívánok e rövid írásban didaktikus módon felépített tanulmányt írni, de Don Bosco és neveltjei példája nyomán egy rövid összegzést nyújtani igen. Tehát, Don Bosco nevelői tevékenységét felidézve, emberi magatartását jellemezte a neveltjeivel való találkozás első pillanatától kezdve az elfogadó okos szeretet, a segítő együttérzés, a másik minél sokoldalúbb megismerése, tisztelete. Ezek mind, mind olyan pozitív tulajdonságok, melyek mind a saját, mind a másik életminőségét jobbítják. Don Bosco a napi tevékenységével pedagógia elméletet írt, mert tudta, hogy nemcsak tanulni, hanem gyakorolni is kell az értékteremtést. Ezek tárgyi és az egyén

belső épülését is megalapozó tapasztalatok, közös élmények. Olyan tevékenységek is voltak, amelyek révén a fiúk sokat tanultak, bizonyos tulajdonságaik, képességeik és egész személyiségük fejlődött. Több visszaemlékezésből, életút leírásból is leszűrhetjük, hogy mind eljutottak egy konstruktív életvezetési szintre és a közösségi aktivitásra. A tartalmas életvezetést mindahány fiú életében megalapozta a hit, a tanulás, az ösztönző önfejlesztés.

Mindannyiuk életében volt legalább egy ösztönző, dicsérő, személy, akitől a hibák felmutatását is el tudták fogadni és azokat igyekeztek korrigálni. Közülük többen életpéldájuk és tanítói/mesteri tevékenységük révén arra is alkalmassá váltak, hogy ismereteiket átadva az új technológiákat, tudományos vívmányokat hitükre alapozott értékrendjükbe, tevékenységükbe kritikusán beillesztve tanítsanak.

„Éjszaka van. Az utcákon a petróleumlámpák sorra gyulladnak ki. Don Bosco, mint minden este, íróasztala előtt egy halom válaszra váró levéllel éjfélig el lesz foglalva. Valaki halkán bekopog.

– Nyitva! Ki az?

– Én vagyok – válaszol a fiatal fiú, sápadtan előre lépve a sötétből.

– Ó, Domonkos! Szükséged van valamire?

– Jöjjön velem gyorsan! Egy jó cselekedetet kell végrehajtani!

– Most? Éjszaka? Hova akarsz vinni?

– Gyorsan Don Bosco kérem, gyorsan!

Don Bosco hirtelen nem is tudja, mit csináljon. De Domonkos máskor mosolygós arca most nagyon komoly volt, és a hangja olyan határozott volt, mint egy parancs. Don Bosco fölkel, vette a kalapját és követte. Domonkos egy olyan helyre vezette őt, ahol valóban azonnal szükség volt rá: egy haldokló kérte, hogy gyónhasson.” (Petitclerc 2023., 72.)

Felhasznált irodalom

P. Jean-Marie Petitclerc SDB (2023): A Megelőző Módszer a gyakorlatban. Don Bosco nevelési módszerének 12 kulcsszava. Don Bosco Kiadó, Budapest

Szalézi pedagógiai konferencia napjaink aktualitásainak jegyében

A korábbi évekhez hasonlóan idén novemberben is megrendezésre került a Szalézi Pedagógiai Konferencia a Szalézi Intézmény Fenntartó szervezésében, amelyre nem csak a szalézi iskolák pedagógusait, hanem minden érdeklődőt szeretettel vártak.

A résztvevőket ezúttal is a kazincbarcikai Don Bosco Sportközpont valamint a Szalézi Szent Ferenc Gimnázium látta vendégül. A jelenlévők többségét a fenntartó intézményeiből érkezett pedagógusok alkották, de jelen voltak szalézi tartományunk papjai, szerzetesei is. A rendezvényen összesen megközelítőleg háromszáz vendég vett részt.

P. Andrásfalvy János SDB tartományfőnök köszöntését követően a délelőtti plenáris részen két előadást hallgathattak meg a résztvevők. Ezek tematizálása napjaink aktualitásainak figyelembe vétele mellett zajlott. Olyan témák és fölvetett kérdések kerültek terítékre, melyek a 21. századi iskolák világában éppúgy meghatározóak, mint hétköznapi életünkben.

Dr. Szűts Zoltán, az egri Eszterházy Károly Katolikus Egyetem dékánja a digitális technológia oktatásba történő implementációjának lehetőségeiről, továbbá az ezzel kapcsolatos előnyökről és hátrányokról beszélt *A digitális technológia a pedagógiai célok szolgálatában* című előadásában.

Az előadást követően a Don Bosco Kiadó mutatta be kiadványait, és ajánlotta a pedagógusok figyelmébe a velük való együttműködés lehetőségét a szalézi iskolák javára.

A nap másik főelőadója Dr. Gloviczki Zoltán főiskolai rektor volt, aki *Érzelem és közösség a metaverzum korában* címmel osztotta meg gondolatait a közönséggel, az érzelmi intelligencia és a szociális kompetencia intézményes keretek között történő fejlesztésének szükségességéről és ennek lehetőségeiről.

A konferencia ebédszünetet követő, délutáni szekciójában, a résztvevők – az általuk a regisztráció során előre kiválasztott – interaktív műhelyeken vehettek részt a Szalézi Szent Ferenc Gimnázium tantermeiben. A választási lehetőségek palettája igen színes volt, a vendégek tizenöt különböző foglalkozás közül választhatták ki a számukra leghasznosabb-

nak vélt opciót. A műhelytémák kiválasztásánál fontos szempont volt, hogy a résztvevő pedagógusok gyakorlati, jól felhasználható, kézzel fogható tudással, ismeretekkel, módszertani újdonságokkal térjenek haza, melyeket aztán beépíthetnek mindennapi munkájukba.

A Szalézi Pedagógiai Konferencia 2024-ben is sikeres és inspiráló esemény volt, amely lehetőséget teremtett a szalézi közösségnek és a pedagógusoknak a ta-

nulásra, az információcserére és az együttműködésre. Az esemény reményeink szerint méltó módon ünnepelte meg a szalézi pedagógus közösséget és fejezte ki a Szalézi Intézmény Fenntartó háláját kollégái felé.

Dr. Szűts Zoltán, az egri Eszterházy Károly Katolikus Egyetem dékánja

Dr. Gloviczki Zoltán, a váci Apór Vilmos Katolikus Főiskola rektora

Munkatársi hírek

Szalézi munkatársak őszi fóruma Sárvári Miklós SC

A szalézi munkatársak évente megrendezésre kerülő fóruma idén rendhagyó módon Óbudán, 2024. október 25. és 27. között zajlott. A fórum rendhagyó volt azért is, mert a Szalézi Család Napjához kapcsolódva, azt időben körülölelve zajlott. Az idei találkozó különlegessége volt még, hogy több alkalommal találkozhattunk Pascual Chávez volt rendfőnök atyával.

Péntek délután lelkesen gyülekeztek a szervezők a Don Bosco Közösségi Házban, hogy berendezkedjenek és üdvözljék az érkezőket. Harminckét munkatárs részvételével kezdődött a fórum, ahol a tartományi vezetőség nevében először Sárvári Miklós köszöntötte a résztvevőket. Ezt követően beszámolt az új elnökség munkájáról, az elmúlt öt hónap főbb eseményeiről. Fontos fejlemény volt a nyáron, hogy az Egyesület önálló irodát kapott, és Marillai Andrea munkájának köszönhetően pályázaton nyertünk egy irodai CANON nyomtatót. Az iroda mostantól az Egyesület adminisztrációs ügyeinek intézését, pályázatok benyújtását és a hivatalos találkozókat egyaránt szolgálni fogja.

A munkatársak egyre több szalézi irodalmat fordítanak. Ennek egyik példája Walter Nigg *Don Bosco, ein zeitloser Heiliger* magyarra fordítása, amelyet Ónodi Gábor óbudai munkatárs készített el. A résztvevők nagy érdeklődéssel vették kezükbe a könyvet, amely az Egyesület kiadásában jelent meg. A könyv az egyik első jelentős Don Bosco életrajz, amely kiemeli Don Bosco szentségének újszerűségét és időtlenségét, újszerű és eredeti látásmódjával jelentősen hozzájárulhat ahhoz, hogy jobban és árnyaltabban megismerjük Don Bosco személyiségét és életszentségét.

A vacsorát az óbudai munkatársak készítették, így sok házilag

előállított lekvár és krém került az asztalokra. Jó volt látni, hogy mennyire keveredtek a különböző csoportokból érkező munkatársak, így az étkezések közösségformáló alkalmakká is váltak.

Vacsora után a program szerint kezdtük a sétáló rózsafüzért, majd Chávez atya csatlakozott hozzánk Andrásfalvy János atya és Nádudvari Géza testvér társaságában. Chávez atya elméldéseiben mindhárom nap központi helyet foglalt el a Szalézi Család. Az első alkalommal a kommunikációról, egymás megismeréséről és a közös munka fontosságáról beszélt. Az estét Ónodi Gábor jóéjszakátja zárta.

Szombat reggel a szalézi szerzetesekkel mondtuk el a reggeli dicséretet, majd reggeli után már több mint ötvenen csatlakoztunk a Magyar Szalézi Család Napja programjához. A Don Chávez által celebrált szentmise után meghallgattuk a rendfőnök atya elméldését. Kiemelte, hogy rendfőnöksége alatt különös figyelmet fordított a Szalézi Családra, mert szerinte együtt kell működniük a szerzeteseknek, nővéreknek és a család többi ágának, köztük a munkatársaknak is, hogy minél teljesebben kibontakozhasson a szalézi karizma. Vezetése alatt készült el a szalézi munkatársak átdolgozott szabályzata, az *Apostoli Életút*, adták ki a *Szalézi Család Karizmatikus Identitásának Chartáját*, és rendezik meg Torinóban minden év januárjában a Szalézi Család Lelkiségi Napjait. Felhívta a figyelmünket, hogy a munkatársi bevezető formáció végén a munkatársi ígéretben nem csak az Apostoli Életútra, hanem a Chartára is ígéretet teszünk. Buzdította a jelenlévőket, hogy nyissanak egymás felé és fogjanak össze, hogy minél elevenebb és vonzóbb legyen a Szalézi Család.

Ebéd után buszra szálltunk és az újpesti Clarisseumban megemlékeztünk Boldog Sándor István születésének 110. évfordulójáról.

Visszatérve Óbudára folytattuk a fórum programját. A szalézi munkatársi egyesület 150. születésnapja felé közeledve Bittsánszky Márton bemutatta a második évre való felkészülés témáit, amelyek az ígélet, a hivatás és a küldetés mélyebb megélését kínálják a munkatársaknak. A kiscsoportos megbeszélés után összegeztük egymásnak az elhangzottakat. Vacsora után vidám játékkal zártuk az emlékezetes és tartalmas napot.

Vasárnap a reggeli dicséret után folytattuk a fórumot és meghallgattuk a helyi csoportok beszámolóit, amelyekben elsősorban a különböző helyszíneken folyó bevezető és állandó formációról és az ez évi tervekről esett szó. Képet kaptunk arról is, hogyan sikerül megszólítani a csoportoknak a szalézi lelkeségre nyitottságot érőket. A következő évben több csoportban terveznek új munkatársi ígéretek. Örömmel és reménnyel töltött el mindenkit, hogy évek óta folyamatosan növekszik a magyar munkatársi közösség. A tervek bemutatása mellett töb-

ben érintették a mindennapok során megélt nehézségeket is. Az őszinte párbeszéd élénk megbeszélést eredményezett.

A szentmise után az összegzésben a tartományi vezetés áttekintette az előttünk álló tartományi programokat és köszönetet mondott a szervezőknek és a résztvevőknek az együttlétért és a közös munkáért. A tartalmas és finom ebéd után a mihamarabbi viszontlátás reményében búcsúztunk egymástól.

A három napon át zajló rendezvény programjai során képet kaptunk a tartományban folyó munkatársi életről, különös tekintettel a kezdeti formációs programokra, és megosztottuk idei terveinket. A szerzetesekkel végzett közös imák, Chávez atya közvetlensége és személyes figyelme is hozzájárultak ahhoz, hogy egymást jobban megismerjük és szalézi identitásunkban megerősödjünk. Az együtt töltött idő valódi ünneppé vált, meg tapasztalhattuk a testvériséget, a közös küldetés erejét és örömét a Szalézi Családban.

PÉLIFÖLDSZENTKERESZT

Lengyel Erzsébet SC

Régebb óta fiatalok lelkigyakorlata

Szeptember 13–15. között gyűltek össze Péliföldszentkereszten a régebb óta fiatal munkatársak és Don Bosco-tisztelők a már hagyományos nyárvégi lelkigyakorlatukra, amelynek vezérszónoka ezúttal Csány Péter atya, óbudai igazgató volt.

Egy ilyen alkalom mindig nagy lelki élményt jelent a résztvevőknek, amihez ezen a hétvégén az elmélkedéseken, közös imákon túl hozzájárult az is, hogy a lelkigyakorlat ideje egybe esett Sivadó Balázs örökfogadalmával, valamint a Szent Kereszt felmagasztalásának ünnepével és az ehhez kapcsolódó péliföldszentkereszti őszi búcsúval.

SZOMBATHELY

Horváth Edina SC

Új szalézi munkatársak!

Kisboldogasszony ünnepén délelőtt különleges szentmisére gyűltünk össze a templomban, amelynek keretében sor került az új szalézi munkatársak ünnepélyes ígértételére. A szentmise a szokásosnál is ünnepélyesebb hangulatban zajlott, hiszen az új szolgálattevők fogadalma fontos pillanat volt közösségünk életében. Négy új munkatársunk, Ági, Marika, Valéria és László nyilvánosan vállalták, hogy a közösség és az Egyház szolgálatában fognak munkálkodni. Ezt követően a közösség imádságban kérte Isten áldását és kegyelmét az új munkatársakra, hogy munkájukat hittel és szeretettel végezhessék.

MOGYORÓD

Lichnerné Hegedűs Piroksa SC

Őszi kezdet

Szeptember elején megkezdtük az új „tanévünket” a munkatársi csoportunkban. Óriási öröm számunkra, hogy Mogyoródon 9 fővel kezdeti formációs képzést tudtunk indítani.

Az új jelöltek lelkesek és nemcsak a képzés kezdődött el számukra, hanem a programokban, feladatokban is részt vesznek. Ilyen volt pl. az Oratolimpia és a Mindenszentek játékost lebojoltása is.

Közösen, közös úton a fiatalokkal, a fiatalokért

Kazincbarcikán ebben az évben újra elindult az ifjúsági élet az oratóriumban. Célunk, hogy a fiatalok valóban főszereplőkké váljanak és merjenek felelősséget vállalni az ifjúsági munkában. A szalézi közösség egységesen aktívan részt vállal a fiatalok animálásában. Célunk idén, hogy együttműködjünk a szervezetekkel, munkatársakkal, fiatalokkal, gyerekekkel, bevonva a különböző intézményeinket, vagy közösségeinket, ahol a szalézi jelenlét megtalálható. Több projekten keresztül igyekszünk megszólítani mindkét középiskolánk tanulóit, a herboljai tanodát, a sajkózai tanodát és iskolát, a kazai és balajti FETE jelenlétet, és bevonni őket az eseményeinkbe. A következőkben kiemelnék néhány ilyen alkalmat, hogy egy kis ízelítőt adhassunk a barcikai oratórium fiataljainak minden napjaiból.

Mint mindenhol, Kazincbarcikáról is képviseltettük magunkat szeptember elején az oratóriumvezetők találkozásánál, ahol nagyon sok mindent megtudhattunk a többi oratóriumról, például, hogy ők hogyan vezetik az oratóriumot, vagy kinek mi a posztja egy ilyen napon.

Már augusztusban készültünk Sivadó Balázs testvér örökfogadalmára, hiszen Tibor testvért kérte fel a zenei szolgálatra e mondattal: „*Kedves Tibor! Bocsánat, hogy ezzel a kéréssel zavarlak, csak azt szeretném kérdezni, hogy szeptember 14-én, az örökfogadalomra a zenei szolgálatot be tudnád-e vállalni? Nem kell semmi extra, ha csak te gitározol, már az is nagyon szép és felemelő, de ha néhány embert be tudsz szervezni, annak is nagyon örülnék. Bármiben szívesen segítek. Belefér ez neked? Tudnád vállalni?*”

Mi úgy gondoljuk, hogy Balázs testvér nem csak egy szál gitárt érdemel, hanem tízet, sőt, egy egész zenekart is, hiszen olyan sokat adott nekünk, kazincbarcikai fiataloknak, régebb óta fiataloknak, hogy mi úgy tudtuk neki kifejezni hálánkat és köszönetünket, hogy Barcikáról 45-en mentünk zenélni és az ország többi pont-

járól is többen csatlakoztak, így voltunk körülbelül 75-en, akik Balázs testvéért voltak jelen azon a napon, ahol ő egész életére elkötelezte magát Krisztus követésére a szalézi rendben.

Mivel azt tervezzük, hogy a következő évben összefogjuk a táborozó gyerekeket, ezért szeretnénk, hogy évi négy alkalommal találkozhassanak csoportvezetőikkel, a számukra kedves segítőikkel, animátorokkal. Nyolevan gyereket sikerült megörvendeztetnünk ezen a napon. A gyerekeknek volt kézműves foglalkozás, illetve a „Margit mamáink” útmutatásai alapján süthettek finom Kossuthkiflit, amit a gyerekek és a szülők is megkóstolhattak a nap végén. Sok-sok színes játék fogadtak őket, majd Péter testvér szavaival ért véget a program.

A szaléziak szerveztek egy olyan estét, ahol mi találkozhattunk egymással, táncolhattunk, társasozhattunk, léghokizhattunk, csocsózhattunk, de aki inkább csak le szeretett volna ülni és beszélgetni egy atyával, akkor azt is megtehetette, hiszen ezen az alkalmon minden szalézi jelen volt. Minden fiatal megtalálta azt a pontot, ahol ő jól érezte magát.

És hipp-hopp elérkezett az október... Nem is figyeltünk fel, hiszen olyan gyorsan telt az idő, hogy már itt is volt a „SZALÉZI WIFI X-tra”! Erre az alkalomra is kitettük szívünket-lelkünket a gyerekek érdekében és megérte, mert nagyon-nagyon jól érezték magukat. Volt minden: küzdőteres nagyjátékok, állomásos játékok, QR-kódos játékok, majd a játékok végezetével összegyűltünk a rendezvényteremben, ahol énekeltünk, színdarabot láthattunk, méghozzá arról, amikor Mária meglátogatja Erzsébetet. Béla atya tartalmas „jóéjszakát” mondott, és nekem is volt lehetőségem egy kicsit felszólalni, ahol a gyerekek megtudták milyen is volt Mária, majd megfajítottak egy totót egy szelet csokiért. De aztán érkezett ám az a meglepetés, amit mind a 180-an vártunk: a pizza, és az éhes, fáradt szemek is ránk figyeltek. Egy étkezés előtti imádság és már mindegyik szájban ott is volt az első falat.

Október 28-án elindultunk négy kisbusszal Egerbe az első animátorképzésre. Első állomásunk a felújított egri bazilikába vezetett, ahol imádkoztunk a Szűzanyához. A bazilika előtt gyülekeztünk,

majd csoportokra osztottak minket és elmehettünk a városba. A játék kimenetele, amelyet az augusztus 25-én avatott nagyanimátorok állították össze és koordináltak, az volt, hogy találjunk el a nővérek oratóriumához, ami mindenkinek sikerült, és hál' Istennek mindenki egyre gondolt a következő találós kérdés alapján:

Régi falak közt új otthonra lelsz,

Hol szeretettel köszöntenek fel.

Titkos jelként az utolsó sort megjegyvezd,

Emlékezz jól: Malom utca 11. (részlet)

A városos játék után kicsit pihentünk, majd köszöntöttek bennünket az egri nővérek, animátorok. Megismerhettük Mazzarello Mária életútját, majd a 2025. évi strennáról volt bemutató. Mindezek után egy igazi mosolygós játék következett, és tanúságtételt is hallhattunk egy nagyanimátor és egy kisanimátor tár-

sunktól. Szaléziakkal beszélünk kerekasztal-szerűen, akik elmondták életútjukat és kérdéseket is tehetünk fel nekik. A beszélgetés végével jöhetett a nap fénypontja, ami az volt, hogy találkozhattunk személyesen Jézussal is, előtte énekelhettünk, térdre borulhattunk, imádkozhattunk, de ha valakit a lelkiismerete arra buzdította, hogy megvallja bűneit, akkor arra az atyák természetesen készen álltak. A lelki töltet után Carolina nővér búcsúzó szavai következtek, majd kaptunk „fél Don Boscót” és persze egy kis nyaláncságot.

Mint minden évben, idén is tartottunk játéknapot Don Bosco „gesztenye csodája” emlékeztetőre. Kezdetkor egy kedves történetet hallottunk egy süniről, majd csoportpercek és kézműves foglalkozás várta a gyerekeket. Napunkból nem maradhatott ki az imádság sem, ezért a szentmisében imádkoztunk szereteteinkért

és kértük a „mindenszentek” segítségét, mert „ez az istenkeresők népe, mely látni kívánja arcodat, Uram.” (Zsolt 23,1-2.3-4ab.5-6) Szentmise után finom uzsonna következett és a tejszínhabos finomság: gesztenyepüré. Nekünk véget ért a mókacacagás erre a napra, csak a kaland csoportnak nem, hiszen ilyenkor szoktak „after partyt” csapni. Másnap reggel (vasárnap) 9 órakor közös szentmisén vettünk részt.

Oratóriumi programjainkról sem feledkeztünk meg, hiszen azok is mindig változatosabbnál változatosabbak. A sajkócai tanodából, a herbolyai tanodából és Balajtról is szívesen csatlakoznak hozzánk a gyerekek és mindig nagy örömmel jönnek, még össze is tudnak veszni azon, hogy ki akar jobban jönni hozzánk. További terveink egy közös éneklés sorozat karácsonykor, illetve egy bábos pástortor-játék.

A Don Bosco Kiadó karácsonyi ajánlata

Bruno Ferrero SDB:
Máriáról
mesélek
neked

Bruno Ferrero
szalézi atya törté-

Bruno Ferrero SDB: **Bosco Szent János**

Bruno Ferrero szalézi atya ebben a gazdagon illusztrált, színes könyvben Don Boscóról, az „ifjúság szentjéről” mesél a legkisebbeknek. Sorain keresztül olyan pap történetét követhetjük végig, aki egész életét a fiataloknak szentelte. Az volt a célja, hogy senki ne érezze magát elhagyatottan vagy elfeledve, és mindenki mellett álljon néhány igaz barát, hogy gondtalanul nőhessen fel és találkozhasson Istennel.

4–8 éves korosztálynak ajánljuk.

Ára: 1500 Ft

Bruno Ferrero SDB: **Savio Szent Domonkos**

Savio Szent Domonkos a ministránsok és a várandós anyák védőszentje. Ezzel a színes rajzokkal gazdagon illusztrált kiadvánnyal a 4–8 éves korosztályt szeretnénk megismertetni rövid, de annál figyelemreméltóbb életével.

Savio Domonkos a világ minden gyermekének és fiataljának értékes titkot hagyott hátra: az életszentséghez vezető út titkos receptjét. Fedezzük fel gyermekeinkkel együtt történetét ennek a könyvnek a segítségével!

Ára: 1500 Ft

neteiben ebben a kötetben mind Máriáról szólnak. Egyszerű mesék, alkalmasak gyermekolvasók számára is. Megpróbálják megőrizni azt a frissességet és tisztaságot, amelyet a hagyomány mindig is a Mária-legendák sajátosságának tekintett. Ezek a történetek úgy beszélnek a Szűzanyáról, mint egy szeretett édesanyáról.

Ára: 2200 Ft

Amennyiben módjában áll segíteni a Don Bosco Kiadó munkáját, **pénzadó-mányt hálás szívvel elfogadunk** a donboscokiado.hu/Adomanyozas oldalon, hogy Bosco Szent János kívánságának megfelelően, továbbra is folytathatjuk a „jó könyvek” terjesztését.

Megrendelhető telefonon: +36-20-320-7373, e-mailben: donboscokiado@gmail.com
és a kiadó webáruházán keresztül: www.donboscokiado.hu

HÍREK A MAGYAR TARTOMÁNYBÓL

Kazincbarcika – A tanodások megemlékezése Édl Ignácné Kati néni sírjánál

KAZINCBARCIKA

Őszi programkavalkád a Don Bosco

Barcika Tanodában – Az élményszag-

dag nyári szünet után őszi programjainkat is hagyományosan érdekes és hasznos tevékenységek köré építettük. A tanulás támogatása mellett megemlékeztünk a jeles napokról, köszöntöttük az időseket, sport kupán (KAMA kupa) mértük össze tudásunkat a környékbeli tanodákkal, ahol megszereztük az előkelő második helyezést. Néhányan bekapcsolódtak a Mogyoródon megrendezésre kerülő Oratolimpiába, ahol méltóképpen képviselték a Don Bosco Barcika Tanoda csapatát: Szukonyi Anasztázia, Gyenes Gabriella, Heidinger Attila, Heidinger Milán. Az ilyen események elősegítik a fizikai aktivitást és erősítik a közösséghez tartozás érzését. Elindítottuk a Családi Életre Nevelés foglalkozásokat a 12 év feletti diákoknak, amit nagy várakozással fogadtak, sok élménnyel gazdagodtak.

A tanoda kollégái Derosi atya vezetésével közös lelki napon vettek részt a FETE dolgozóival. Többen bekapcsolódtunk Óbudán és a Clarisseumban a családi nap eseményeibe, illetve a szalézi munkatársi csoport a háromnapos munkatársi fórum történéseibe.

Mindenszentek ünnepe és halottak napja alkalmából közösen emlékeztünk elhunyt szeretteinkre Kati néni sírjánál, ahol mindannyian méceszt gyűjtöttünk.

Az idei évben ötévesek lettünk, amire

november 26-án egy kisebb ünnepséggel készültünk. Természetesen nem maradhatott el az adventi koszorú készítése sem, és tovább folytatódik immár negyedik éve a Don Bosco Voltnövényekkel közös Angyalka projektünk is.

Mindenkinek áldott, békés, szeretetben gazdag ünnepeket kívánunk!

Molnár Mariann

ÓBUDA

Szent Péter és Pál Szalézi Általános Iskola és Óvoda

A mi iskolakertünk – Közel három éve működik a Péter Pál iskolában az iskola-

kert. Pályázat útján kaptunk egy zsebkezdőnyi, kicsi, zöld területet, amit gyorsan birtokba vettünk a gyerekekkel. A kerttel együtt a kertszakkör is megindult. Megtanultuk a növények ápolását, a „giliszta hotelunk” gondozását (komposztáló). Vetettünk búzát, kukoricát, tököt, sósót, reket. Ültettünk paradicsomot, paprikát, fűszer- és gyógynövényeket, virágokat. De volt, amikor a természet önállóan odasodort valami magot, és hagytuk növekedni. Megismertük a gyomnövényeket, melyik ehető, melyiktől kell mindenféleképpen megszabadulni.

A kert mellett megalkottuk iskolánk mezítelbas pályáját is. Odafigyelünk rá, ha kell, újra töltjük, gereblyézzük. Tavasszal, mikor már elég meleg van, a gyerekek gyorsan használatba veszik. Le a cipőkkel!

Gondoskodtunk télen a kismadarokról is. Madáretetőket gyártottunk, folyamatosan feltöltöttük, hogy legyen elegendő enni-valójuk. Itatókat helyeztünk a kertbe.

A nyári öntözést megszerveztük, hogy ne pusztuljanak ki a fejlődésben lévő növények. Ezért külön köszönet Zolikának, az iskola gondnokának.

Ősszel a betakarítás idején sok munkánk van. Ilyenkor készülünk a termésáldásra. Volt olyan év, amikor hatalmas töktermésünk lett. De amit minden évben csinálunk: a zöldségek savanyítása, savanyúság készítés. Idén kétféle készítettünk: a fermentálást és az ecetes savanyítást próbáltuk ki. A gyerekek már nagyon várták ezt az eseményt. Előtte való héten leszedtük a zöldparadicsomot. Hoztam még néhány zöldséget, de Karesz bácsi szem-

Termények megáldása az óbudai Szent Péter és Pál Iskolában

Pali atya megáldja a rózsafüzéreket

léltető eszköze, a káposzta is belekerült az üvegbe. Segédeim lelkesen pucolták, darabolták a zöldségeket. Lett néhány üveg, kóstolót is vittek haza a gyerekek. Az idei terményáldás ünneplése egy kicsit más volt. Az óvodás nagycsoportosainkat is meghívtuk erre a programra, amely során nem volt látványos műsor, de volt termény bemutató, osztályonként hagymás virágok ültetése, ovisoknak kertnőző, szerszámismertető. Valamint sor került az iskolakert elnevezésére kiírt pályázat eredményhirdetésére, miszerint ezentűl a kiskertünk „Margit mama konyhakertje” nevet fogja viselni. Végetűl Pali atya jelenlétében Csány Péter atya megáldotta az idei termésünket és – immáron – Margit mama konyhakertjét. Sok munkánk van még: a színes szerszámtárolónknak végleges helyét biztonságossá kell tennünk, az iskolakert névtábláját megtervezni, megalkotni.

Köszönöm a lelkes kiskertészeimnek a szorgos munkáját, a szülők támogatását, segítségét. Végűl, de nem utolsósorban az igazgató úrnak a lehetőséget, hogy közelebb kerüljűnk a természethez, és rá tudjűnk csodálkozni Isten teremtett világára.

Szalaváry-Végh Mónika

Akit Te, Szent Szűz, a világra szűltél

– Ez a karácsonyi titok minden gyermekhez hamar közel tud kerűlni, ezért esett erre a választásűnk. Így kapcsolódűnk be az *Egymillió gyermek imádkozza a rózsafűzért* elnevezésű imaláncba. Idén első alkalommal a nagycsoportosok, az elsősök és a másodikosok ülték körűs-

körűl az iskola ebédlőjében kialakított Mária-oltárt. Az előimádkozó felnőtűthangok után az öt csoportnyi gyermek egy tized erejéig egyűtt zengte tovább az Űdvözlégyeket, aminél szebben már csak az énekelt „Imádkozz éretűnk Anyánk” szűlt.

Nekűnk, dadusoknak, óvónőknek, tanító néniknek, kik sokan az anyai hivatásban is részesűlhetűnk, több saját titkűnk is lehet Máriaval. Meg-megosztjűk ezeket diákjainkkal, vagy mindenesetre szívesen hívjűk őket is, hogy boldogan vágyakozzanak Égi Édesanyánk közelébe. Amikor leűlűnk a gyerekekkel, és kisebb körben maguk is lelkesen vállalnak előimádkozói szerepet, amikor a maguk gyűjtötte kis gesztenyéből kerekedik ki a tized végére a kis fűzér, amikor kiderűl, hogy nyugton űlve egy kisiskolás is mosollyal az arcán el tud imádkozni egy egész tized

rózsafűzért – nagynak érezvűn magát, és az unalmas szű elhangzása helyett csak azt látjűk, hogy még az azt követű órán is sokkal nyugodtabb, békésebb mindenki, akkor októberben még egyre gyarapodik ez a máriás élményűnk. Így volt ez idén is egész októberben. „Könyörűg éretűnk, Anyánk!”

Konta Gyuláné

Jézushoz közeledűnk Márián át

A rózsafűzér imádkozásához a többi osztály is csatlakozott egy másik helyszínen, a tornateremben. Megkezdése előtt Pali atya megáldotta a gyerekek imaeszközét, ezzel indult el a 3–8. évfolyamok áldott egyűttléte, majd néhány ráhangolű gondolat után kinyűltak a titkok ablakocskái. Az egyes titkok szemlélését kivetített képek segítették. Minden osztályból voltak előimádkozók, akik – örömrűnkre – maguk jelentkeztek a szép szolgálatra, ezzel hirdetve e hosszabb típusű imádság szeretetét. A tizedek között énekeltűnk is, majd zárásként elejétűl végéig zengűk az „Ave Maria gratia plena” kezdetű felemelű éneket. Az összejövettel zárű űzenete a gyerekek felé: „Imádkozzatok mindennap otthon a családokkal!”

Madák Melinda

Sokszűnű őszi élmények és kalandok az óvodában

Az ősű beköszűntével különleges eseményekkel gazdagodott óvodánk élete. Szeptember elsején a Venni Sancte szentmisével indítottuk az űj óvodai nevelési évet a szalézi templomban, ahol Pali atya osztotta meg velűnk gondolatait és áldását, megnyitva ezzel az űj kalandok kapuit.

A nyári hónapok alatt óvodánk részleges felűjűtáson esett át, melynek eredménye-

Rózsafűzér imádkozása közben

Must készül az óvoda jótékonyági szüreti mulatságán

ként gyönyörű, modern mosdóhelyiségeket és új nyílászárókat kaptunk. Az emeleti válaszfal áthelyezésével pedig még szellősebbé vált a tér, ahol a gyerekek biztonságban és kényelmesen játszhatnak.

A Süni és Csiga nagycsoportosok izgalmas kiránduláson vettek részt Péliföld-szentkereszten. A látogatóközponttól indulva gyönyörű séta várt rájuk, amely során játékos feladatok révén fedezhették fel a teremtett világ csodáit. A természet szépségei és az ismeretszerzés öröme felejthetetlen élményeket nyújtottak a gyerekek számára.

Az állatok világnapja alkalmából három terápiás kutya látogatott el hozzánk. E kedves állatok segítségével a gyerekek különféle játékos feladatokat oldottak meg, ahol a nevetés és a móka volt a főszerep. Ez a találkozás nem csak öröm volt, hanem egyúttal az állatok iránti szeretet és tisztelet megerősítésére is lehetőséget adott.

Egy másik különleges kezdeményezés keretében nagycsoportosaink csatlakoztak az *Egymillió gyermek imádkozza a rózsafűzért* mozgalomhoz, ahol együtt imádkoztak az első és második osztályos iskolásokkal. Ez a közös élmény még szorosabbra fűzte az óvoda és az iskola közötti kapcsolatot.

Az őszi beköszöntével jótékonyági szüreti mulatságot is szerveztünk, ahol a gyerekek kézműves tevékenységeken, ügyességi játékokon vehettek részt, és felfedezhették a mustkészítés fortélyait. A gyerekek nemcsak nézői voltak a szüreti mulatságnak, hanem aktívan részt vettek a szőlőpréselésben is. A szülői közösség kezdeményezésére használtruha- és játékvásárt, valamint zsákbamacska plüssvásárt is tartottunk, a különleges táncbemutató és táncház pedig még szorosabbra tette a közösség összekapcsoló-

dását. A rendezvény büfájében pedig finom teával, szörpökkel, szendvicssel és sütikkel vártak mindenkit. A mulatság teljes bevételét az óvoda udvarára szánt gyermekpadok és játékok vásárlására fordítjuk. Köszönet illeti a Szülői Szervezetet és a szülőket, valamint óvodánk dolgozóit, akiknek önzetlen munkája lehetővé tette, hogy együtt tölthessünk el egy színes, vidám délutánt az őszi napfényben, és lehetőséget biztosítottak arra, hogy csodálatosan feldíszített udvarunkban ünnepelhessünk. Az őszi tele van élményekkel, barátságokkal és közös pillanatokkal, amelyek örökre szívünkben maradnak.

Bihari Nóra

ÚJBUDA

META-Don Bosco Technikum és Szakgimnázium

Elsők – Ez az első év amikor a META-Don Bosco Technikum és Szakgimnázium valamint a SZÁMALK-Szalézi Technikum és Szakgimnázium 9. osztályt indít, ezért a két osztály életében sok minden történik első alkalommal. Első találkozásuk augusztusban volt a gólyatáborban, ahol játékos feladatok során is-

merkedtek egymással, az épülettel és tanáraikkal. Egy közös pizzázás után vívták az első számháborújukat. Első közös miséjüket a tanévnyitó keretében Claudius atya celebrálta a Boldog Mészlényi Zoltán-templomban. Az első hetek nagyon zajosak voltak, de aztán kezdett beállni a rend és megjelentek az első jegyek is a Krétában. Első kirándulásuk Péliföld-szentkeresztre vezetett októberben, ahol a vetélkedőn első helyezett csapatok jutalmat kaptak. Első péliföldi miséjük után kipróbálhatták, hogy ízlik elsőre a Zafféry menza. Első közös ünnepélyükön az 1956-os forradalomra emlékeztek. Színházba is mentek már a metások, első alkalommal a *Valahol Európában* című musicalt nézték meg. További első élmények várnak még rájuk a tanévben.

Várhelyi Judit

META Csapatépítő – Szeptember 24-én újra megrendeztük hagyományos csapatépítő napunkat. Ez egy vidám nap volt, ahol az osztályaink különböző állomásokon teljesítettek feladatokat. A következő területeken mértük össze tudásukat: tánc-koreográfia készítés, együttgondolkodás, zenefelismerés, együttműködés, fitneszedzés, nyelvi feladatok. Idén a Táncsics Kollégium fogadta be a programot. A legjobb az volt, hogy egy egész napot együtt tölthettünk, kicsit jobban megismertük egymást és persze a versengés is fontos volt. Természetesen a legügyesebbek finom tortát kaptak, de szerencsére senki sem maradt finomság nélkül. Az egyik állomáson az egyéni erősségeinket összegyűjtve minden osztály megfogalmazta a szuper erejét, azokat az erősségeket, amik majd a nehezebb napokon is átsegítik őket.

Metások Péliföld-szentkereszten

META csapatépítő

Köszönjük a 14-es fitnessedzőnek készülő diákoknak és tanárainknak ezt a napot! Reméljük, jövőre mi rendezhetünk hasonló csapatépítő napot az új diákok számára!

Bajor Bea

Bízd rám magad! – Októberben Claudius atya és Sándor atya egy szuper közösségi napot szervezett Péliföldszentkereshten az újonnan indult metás és számalkos kilencedik osztályosoknak.

Már a buszon érezhető volt a jó hangulat, énekléssel és sok nevetéssel indult a reggel. A ragyogó napsütés csak fokozta a jókedvet, a játékos feladatoknak köszönhetően pedig gyorsan telt az idő. Bizalom, egymásra figyelés, kölcsönösség jegyében telt a délelőtt, a mise és az ebéd előtt pedig a Látogatóközpont szervezett csapatversenyt a diákoknak.

Egy osztályközösség számára meghatározó élményeket nem mindig az iskola falai között találjuk. Mindaz, ami körülvesz bennünket, hozzánk tesz valamit. A legjobb része pedig az, hogy most már mindig van kiben, miben bízni a kalandok során.

Lánczos Ágnes

SZÁMALK-Szalézi Technikum és Szakgimnázium

2024. ősz – A tanévkezdés mindig izgalmas időszak iskolánk életében, azonban a 2024/2025. tanév új kihívásokat hozott, ugyanis az eddigi 13. és 14. évfolyamok mellett a technikumi 9. évfolyamon is megkezdődött a tanítás. 38 lelkes fiatal kezdte meg tanulmányait a SZÁMALK-Szalézi Technikum és Szakgimnáziumban Szoftverfejlesztő- és tesztelő szakmai kimenettel, akik az ünnepélyes évnnyitó előtt, augusztus végén már a gólyatábor-

ban megkezdtek az ismerkedést egymással és az új iskolájukkal. A diákok különböző játékokon keresztül fedezhették fel egymás személyiségét és közös élményeket szereztek, amelyek megalapozták az osztályközösség jövőbeli összetartását. Az ünnepélyes tanévnnyitón aztán méltó körülmények között köszönhették egymást a Boldog Meszlényi Zoltán-templomban megtartott ünnepi szentmisén, ahol Andrásfalvy János tartományfőnök atya és Kovács Sándor atya lelkesítő gondolatait hallhatták, iskolánk igazgatója pedig bátorító szavakkal üdvözölte az osztályt, majd Misquitta Claudius atya és a fenntartó képviselője Koblenz Attila megtisztelő jelenlétével köszöntötte az új tanulókat.

Természetesen az új 13. évfolyam osztályait is szeretettel köszöntöttük, örömmel láttuk, hogy a magas létszám miatt ismét csak két részletben tudtuk őket fogadni a Szent II. János Pál pápa előadóteremben megtartott évnnyitó ünnepségen. A már

hagyományosnak mondható gólyanap idén is nagy sikert aratott, az izgalmas kalandtúra állomásai újabb és újabb kihívások elé állították diákjainkat, akik lelkesen fogadták a feladatokat.

2024. október 4-én iskolánk adott helyet a Budapesti Művelődési Központ által a nyolcadik osztályos tanulók számára szervezett pályaválasztási börrének. Az érdeklődők az előadások, bemutatók mellett több, mint harminc szakképző intézmény kínálatát ismerhették meg. Iskolánk is nagy sikerrel vett részt az eseményen, rengeteg informatika iránt érdeklődő tanuló és szülő kereste fel standunkat.

Volt még egy szívünkhöz közelálló rendezvényünk, amely a 9. évfolyamos osztályhoz kapcsolódik: családi napot szerveztünk, ami remekül sikerült! A bográccsal egybekötött játékos-ismerkedős program kicsiknek és nagyoknak egyaránt izgalmas elfoglaltság volt, a kreatív műhelyfoglalkozások, a sportos vetélkedők, társasjátékok és fejtörők között mindenki megtalálta a számára megfelelőt. A szülői, nagyszülői visszajelzések alapján mindenki remekül szórakozott, Sándor atyának, Rózsás Adrienn tanárnőnek, a szalézi animátoroknak és a DÖK tagoknak is köszönjük az aktív részvételt a szervezési és lebonyolítási munkálatokban!

Végezetül egy nemzetközi sikerről is szeretnénk beszámolni: idén végzett fotográfus diákunk, Farkas Sára – *Get Home Safe* című vizsgamunkája az *V. Biennale of Art High Schools* kiállítás különdíjjal jutalmazott alkotása lett! Sára vizsgamunkájában egy divatfotó sorozat keretein belül, saját élményein keresztül vizsgálja

Pályaaorientációs nap a SZÁMALK-Szalézi Technikum és Szakgimnáziumban

SZÁMALK gólyatábor

SZÁMALK családi nap

azt a kérdést, milyen félelmekkel teli érzés fiatal nőként egyedül, a városi éjszakában hazajutni. Ezúton gratulálunk Sárának és felkészítő tanárainak ehhez a rangos nemzetközi díjhoz! A biennálén Sára mellett két végzős divattervező diákunk, Somfay Fanni és Kiss Rebeka kollekcióját is kiállították, nekik is szívből gratulálunk.

Révész Angéla

ÚJPEST-MEGER

A vendég: Lisieux-i Kis Szent Teréz

– Az újpest-megyeri nyugdíjas klub havonta, minden első kedden tartja összejöveteleit, amelyekre általában egy-egy olyan vendéget hív meg, akinek az élete nem szokványos. Október 1-én ez alkalommal rendhagyó módon, Savio atya segítségével egy szentmise keretében Lisieux-i Kis Szent Teréz lett a kedves vendég, aki a missziók főpatronája, és egyháztanító. A szertartás alatt Szent Teréz ember nagyságú, szépen feldíszített szobra előtt Savio atya megáldotta a hívek által vitt rózsákat.

Prédikációjában a szent életéből hallattunk történeteket, melyek az idősebbeknek is erőt adó gondolatok voltak.

Hogyan lehet megfoghatkozott erővel is gyümölcsöző életet élni? Úgy, hogy a kis dolgokban kell tenni a jót. A kis út pedig nem más, mint a hétköznapi élet; apró jótettek, imádságok, önfeláldozások, és mindennapi hűség Istenhez. Egy kis út a

felebarát szeretete is, különösen azoké, akik mellettünk élnek, és akiket a legnehezebb elviselni és szeretni. Mindannyian misszióban vagyunk, ott, ahol élünk. Mindenkinek megvan a saját küldetése. A legcsendesebb ima is egy eredményes misszió.

A szentmise után az alagsori közösségi teremben agapéval folytatódott a találkozó. Megnézhettünk egy filmet is a „rózsaesőről”, ami tavaly a keszthelyi Kis Szent Teréz Karmelita Bazilika búcsúján készült. Az Oltáriszentségről nevezett M. Erzsébet nővér gondolatait hallhattuk erről a szép eseményről, és a sok imameghallgatásról, ami szentünk közbenjárására történt.

Mivel október a rózsafüzér hónapja, így befejezőként a Szűzanya tiszteletére egyházunkért, a misszionáriusokért és saját szándékainkra elimádkoztuk a dícsőséges rózsafüzért és kértük mindenben Szűz Mária és Lisieux-i Kis Szent Teréz közbenjárását. Áldott, szép nap volt!

Tóthné Hencz Györgyi

Magyarok Nagyasszonya búcsún jártunk Sokorópátkán

– Október 12-én Andrásfalvy János tartományfőnök atya vezetésével és Géza szalézi testvér kíséretében az óbudai hívekhez csatlakozva mi, újpest-megyeriek is részt vettünk a sokorópátkai Magyarok Nagyasszonya búcsún.

A busz elindulása után zárándoklatunk imádsággal kezdődött. A Szűzanya tiszteletére rózsafüzéreket imádkoztunk. Az úton szó esett a térségben egykor szolgáló szalézi atyákról, így többek között a sokak által ismert és szeretett Ernst Antal atyáról és munkásságáról, aki 1966-

tól 1992-ig Sokorópátkán volt plébános. Első megállóhelyünk Sokorópátkán a Pedró pékség volt, ahol a hagyományok megőrzésével, még a régi receptek alapján készülnek a finomabbnál finomabb pékáruk.

Utunk tovább vezetett Sokorópátka egyik nevezetességéhez, a világ legnagyobb székelykapujához, ami 10,5 méter magas, 16 méter széles és alatta közúti közlekedés zajlik. Közadakozásból készült. Felavatása 2023. június 3-án, a nemzeti összetartozás ünnepén volt.

A „Sokoró Kapujától”, a székelykaputól indulva a több száz gyalogos, kerékpáros és motoros hívőhöz csatlakozva, énekelve vonultunk végig a szabadtéri Hármashalom-oltárig. Ez a zárándok szentmise, melyet a csíksomlyói búcsú ihletett, az idén ötödik alkalommal kerül megrendezésre és most is beváltotta ígéretét, hiszen 23 környező településről gyűjtötte egybe a közösségeket, családokat, fiatalokat, sőt az ország más területeiről is hozott zárándokokat. A búcsúi szentmisét Andrásfalvy János atya Bognár István atyával, a helyei plébánossal mutatta be. A szentmise után színes programokkal folytatódott az összejövetel. A kulináris élményekről is a helyiek gondoskodtak. Szürkemarha gulyás, pincepörkölt, babos káposztás csülök és langalló volt a kínálatban. Emellett sátrak voltak felállítva a kézműves portékáknak. Jelen volt a Don Bosco Kiadó is széles kínálatával.

A szép műsor után Pannonthalmára mentünk, ahol idegenvezetéssel végignéztük az apátságot, ami szintén felemelő élmény volt.

Hazafelé indulva a buszon folytatódott az ima, hálaadással. Este, utunk vége felé János atya és Géza testvér felváltva vicceket meséltek, és nyelvtörőkket, csopor-

Előadás Lisieux-i Szent Terézről Újpest-Megyeren

Újpesti zarándokok a sokorópátkai búcsúra igyekeznek

tos vetélkedőkkel tartották ébren figyelmünket. Így vidám hangulatban érkeztünk haza és már most várjuk a következő közös programot.

Tóthné Hencz Györgyi

Oratolimpián jártunk Mogyoródon –

Október 12-én Mogyoródra kirándultunk az újpesti csapattal, hogy részt vehessünk az első Oratolimpián. Korábban érkeztünk, mint a meghirdetett időpont, de a szalézi szerzetes nővérek és animátorok széles mosollyal és szeretettel fogadtak bennünket. Nem sokkal később egy közös imádsággal és Ágnes nővér szavaival megkezdődött az esemény, és a résztvevők felkészültek a vállalt feladatokra. Sokan jelentkeztek a rajz versenyszámra, ahol az álom témakör kapcsán gyönyörű alkotások születtek. Ezeket később ki is állították, hogy mindenki megcsodálhassa. Voltak, akik az éneklésben, zenélésben, illetve versmondásban mutatták meg tehetségüket, akadt olyan produkció, ami könnyet csalt a hallgatók szemébe. A szalézi vetélkedőn remek hangulatban mérhették össze tudásukat a különböző oratóriumokból érkezett kiscsapatok. Volt szerencsém a focibajnokságon több meccsen is játszani, ami által egy erős izomlázon kívül számos kedves gyerek megismerésével és a velük zajló értékes beszélgetéssel lettem gazdagabb. Egész nap fantasztikus volt a hangulat, a közös bansolások, belgázások mellett a pop-corn gép beüzemelése is sokaknak okozott örömet, az animátorok által osztogatott finom sütikről nem is beszélve. Még a szomszéd kislány is érdeklődve figyelte a kerítésen át, hogy mi zajlik éppen. A program végén megtekinthettük egy fiatal maklári lány

elképesztő ugróköteles produkcióját, majd az Oratolimpiát az eredményhirdetés zárta. A legjobban szereplő versenyzők megkapták nyereményeiket, és mindenki más is kapott egy kis ajándékot, senki sem tért haza üres kézzel. Záró gondolatok, közös hálaadó imádság koronázta a mozgalmas napot. Azt hiszem, hogy a résztvevő gyerekeknek, animátoroknak, szerzeteseknek és munkatársaknak is maradandó élmény marad az együtt töltött idő, és az érzés, hogy Don Bosco összeköt bennünket, mind a Szalézi Család tagjai vagyunk!

Horváth Kati

NYERGESÚJFALU

Helyére került a restaurált oltárkép – Szeptember 29-én, a nyergesújfalui Szent Mihály-templom búcsúján, az ünnepi szentmise elején leleplezték a restaurált oltárképet.

A restaurálási terv a festőrestaurálási kutatás dokumentálását követően 2022 őszén készült el, amely alapján a KEMK Örökségvédelmi hivatal engedélyezte a Szent Mihály-templom oltárképének restaurálását. A restaurálási munkára Szentirmai Boglárka festőrestaurátor művészt kérték fel. A restaurálási munka költségét, több mint 14 millió forintot pályázaton nyert összegből és a hívek adományaiból fedezték, a hiányzó összeget pedig a plébánia pótolta.

A restaurált oltárképet már szeptember 25-én a helyére emelték, de a hívek csak

A nyergesújfalui templom felújított oltárképe

Oratolimpia Mogyoródon

vasárnap, a délelőtti búcsúi szentmisén láthatták meg a munka eredményét. A 4,7x2,33 m oltárképet ismeretlen művész készítette Raffaello eredetije nyomán, Szent Mihály főangyalt ábrázolja, amint legyőzi a sárkányt. A festmény örökervényű üzenetet hordoz a jó és a gonosz küzdelméről és arra tanít, hogy a jóért érdemes küzdeni.

A nyergesújfalui templom felújítási munkálatai ezzel nem értek véget. A tervek szerint december végéig megújítják a szentélyt, ahol kicserélik a padló burkolatát, valamint új papi és ministráns székeket és ambótot készítenek, és elhelyezik az új, kőből készült oltárt. A munkálatok költségeit egy jótévő helyi család állja.

Lengyel Erzsébet SC

Őszi búcsú Péliföldszentkereszten

PÉLIFÖLDSZENTKERESZT

Őszi búcsú – Péliföldszentkereszt őszi búcsúját 2024. szeptember 14–15. között az Ars Sacra Fesztivál (nyitott templomok hete) eseménysorozatához csatlakozva tartottuk meg.

Szent Kereszt felmagasztalásának ünnepét a hagyományok mentén búcsúi szentmisével kezdtük, amelyet kortárs orgonaművek vezettek fel Urbanics Tamás orgonaművész előadásában. A szentmisén a Szent István Bazilikában szolgáló nigériai katolikus énekkar látta el a zenei szolgálatot. A misét követően Csepel Belváros Római Katolikus Plébániatemplom Sekrestye Színpada előadásában a *Tékozló fiú* történetének meghatározó feldolgozását láthattuk. Az előadás után az itt élő szalézi misszionáriusok szülőhazájuk ízvilágából hoztak kóstolót: vietnámi és nigériai ételkülönlegességekkel terítették meg az asztalokat. Mindezek közben szakrális témájú festménykiállítást csodálhattunk meg a Don Bosco Ház dísztermében.

A napot Nádudvari Géza szalézi testvér

elragadó kegyhelybemutatása zárta, aki a tőle már megszokott módon vidám, izgalmas történetekkel fűszerezett életképeket csempészt a hely közvetlen bemutatása mellé.

Az őszi, esős idő ellenére sokan kilátogattak a rendezvényre, amelyet Magyarország Kormánya EKCP-KP-1-2024_1-000022-as projektazonosítójú támogatása révén valósíthattunk meg. Köszönjük az ebben nyújtott önzetlen támogatást!

Gadácsi Péter

SZOMBATHELY

Animátor és segítő képzés indult – A szombathelyi oratóriumban 2024. október 5-én elkezdődött az animátor és segítő képzés. Több mint 30 fiatal három csoportban vett részt ezen az alkalmon. Először Sabu József atya köszöntötte a fiatalokat és beszélt a strennáról. Ezután kiscsoportokban folytatódott a beszélgetés: a segítő képzésben résztvevők megoszthatták a gondolataikat a motivációjukról, ismerkedhettek társaikkal és csoportvezetőikkel.

Az első- és másodéves animátorok egy jó hangulatú játékkal kezdtek, ahol a szerepeket bekötve kellett megtalálni a helyüket. Ezt követően a négy sarkalatos erényről volt szó, ezen belül az okosság erényét vesézték ki részletesebben, a lelki oldalról megközelítve.

A külön blokkban az elsőévesek megosztották egymással az erősségeiket, illetve, hogy miben szeretnének fejlődni a következő két évben, a másodévesek pedig megírták egy levélben a következő egy évre szóló elhatározásaikat.

A két csoport közös képzése egy egyszerű, de nagyszerű játékkal zárult.

Horváth Edina SC

Külföldi programok a szombathelyi oratóriumban

Hatan vehettek részt 2024 augusztusában egy közös képzésen az asseli Don Bosco Centrumban egy Erasmus+-os pályázat keretében. A csoportot Horváth Edina vezette. A programban szerepelt városnézés, közös kirándulás, természetvédelmi kérdések és sok közös játék, beszélgetés is.

Szeptemberben egy ausztriai munkahét alkalmával ismét a nemzetközi lehetőségek kerültek előtérbe. Egy csereprogram lehetőségein belül pályázatok kidolgozásába kapcsolódott be az oratórium, ahol több ország képviselőjével egyeztetve indult meg a tervezés a jövőbeli lehetőségekről. A többek között görög, osztrák, olasz szervezetek között fiatalok számára lenne lehetőség a következő években egymás országának, népének, kultúrájának és művészetének a jobb megismerésére.

2024. október 21–29 között rendezték

Animátor és segítő képzés indult Szombathelyen

meg a hollandiai Don Bosco Centrumban a *My heart for eco-circularity 2.0* elnevezésű képzést, amelyen a szombathelyi oratóriumból ötven vehettünk részt.

A képzésen elsősorban a teremtésvédelem, a környezetvédelem, a fiatalokkal való foglalkozás jövőbeli lehetőségei, a fenntartható fejlődés, a testi és mentális egészség volt a középpontban. Hat országból – Belgiumból, Görögországból, Hollandiából, Olaszországból, Portugáliából és Magyarországból – érkeztek csoportok erre az alkalomra. A magyar küldöttség tagjai Csontos Boglárka, Csontos Ármin, Pintér Rafael, Horváth László és Kóródi Tibor voltak. A képzés alkalmával mindig hangsúlyos volt a nemzetközi csoportok együttműködése, a feladatokban mindig 3–4 különböző ország tagjainak kellett együttműködniük. A közös nyelv a képzés során az angol volt. A reggeli napindító gondolatokat és a jóéjszakát percekig is minden nap más ország tartotta, így sok új éneket, zenét és játékot ismerhettek meg a résztvevők. A program keretében nemzetközi csoportok segítettek a reggeli elkészítésében, a házimunkában és a csoportfeladatokban is. Lehetőségünk volt beletekinteni a holland és portugál projektekbe, a növénytermesztésbe, a szelektív hulladékgyűjtés, a vízgazdálkodás, az emberi jogok, a komposztálási folyamatok mellett a környezetvédelem legaktuálisabb kérdéseibe is, elsősorban nem előadások, mint inkább sok beszélgetés és gyakorlati foglalkozás keretében. Minden nap egy-egy nemzet bemutathatta az országát, kultúráját és a szervezetet is, amely küldte. Ilyenkor volt országismereti játék és

Szombathelyiek a nemzetközi csoporttal Hollandiában

közös tánctanulás is. A szervezetek között voltak egyházi csoportok is – az olaszországi fiatalok is oratóriumból érkeztek – és más, a környezetvédelemben vagy a kultúra és a tudomány más szegletében tevékenykedő szervezetek tagjai is. Az egyik legkiemelkedőbb program a nemzetek esti közös ünnepe volt, amikor is egymás ételeit, italait, nemzeti különlegességeit is megismerhettük és az egyik legnagyobb sikere a magyar standnak volt.

A program része volt, hogy megismerkedjünk az Erasmus+ pályázatokkal és csoportmunka keretében mintaprojekteken dolgozhattunk az egész hét folyamán hat különböző témakörben.

A hollandiai ottlétünk során meglátogattuk az appeldoorni szalézi oratóriumot és részt vettünk egy egész napos kerékpáros kiránduláson is. Természetesen a házigazdák bemutatták a fővárost, Amszterdamot is, megnézhattuk az Északi-tengert és a mindennapokban tapasztalhattuk a fenntartható fejlődésre való törekvési lehetőségeket, azaz a nyomtatott vonat-

jegy nélküli közlekedést, a zöldségekben és gyümölcsökben gazdag gasztronómiában rejlő lehetőségeket is. A Hollandiában eltöltött idő alatt a sok közös munka mellett jutott idő sportolásra, sok beszélgetésre és kirándulásra is. Az utolsó napon bár fáradtan, de sok élménnyel tele indultunk a repülőtérre, hogy egy közel 9 órás utazás végén megérkezzünk újra Szombathelyre. Hálásan köszönjük a lehetőséget és Don Bosco áldását is, hogy épségben hazaérkezett a kis csoportunk!

Kóródi Tibor

MOGYORÓD

Mindenszentek játékest – Egy évvel ezelőtt felmerült a gondolat a növérekben, hogy jó lenne megünnepelni mindenszentek ünnepét a családokkal, ellensúlyozva a Halloweent. Nagy sikere volt! Szeretnénk, ha ebből hagyomány lenne, így idén is megrendezésre került ez az esemény. Még világosan az udvaron játékokkal kezdődött a program, ahol csapatokban mérhették össze az ügyességüket kicsik és nagyok (közben a szentekről is felfrissíthették tudásukat). A sötétedés beálltával Anton Strakh testvér vezetett be minket a bűvészet világába. Bűvészböröndje rengeteg érdekes kincset rejtett, amivel mindenkit elvarázsolt és vidámmá tett, sőt még a kis bűvészjelöltek ki is próbálhatták magukat egy-két trükk erejéig. Ezt követően szép, színes, a családok nevével ellátott lámpásokkal vonultunk át a templomba a szentmisére. Az este szeretetvendégséggel folytatódott. Majd volt még játék, tánc és a patogatott kukorica készítő gépből felszálló csodás illat kigyózó sorba állította a gyerekeket.

Jókedvben, vidámságban, a szentekről megemlékezve töltöttük el ezt az estét itt Mogyoródon az oratóriumban.

Lichnerné Hegedűs Piroska SC

Mogyoród – Mindenszentek játékest

*Sivadó Balázs
örökfogadalma*

Kiadja a Don Bosco Szalézi Társasága 4200 példányban, belső terjesztésre.

Készült a Szalézi Művek Kft. közreműködésével, felelős kiadó: P. Andrásfalvy János SDB

Cím: 1032 Budapest, Bécsi út 173.; e-mail: sdb@sdb.hu; honlap: www.szaleziaik.hu

Szerkesztő: Lengyel Erzsébet SC; e-mail: le@szaleziaik.hu

Tördelés és nyomdai előkészítés: Bohner Ferenc

A címlapon: *Sivadó Balázs örökfogadalma*

A szerkesztőség minden esetben fenntartja a beérkezett hírek, tudósítások, cikkek szerkesztésének, valamint a beküldött anyag meg nem jelentetésének jogát.